C/2026/4113

29.7.2026

COMUNICARE A COMISIEI

Orientări cu privire la articolul 26 din Regulamentul (UE) 2024/1735 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii „zero net” și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1724

(C/2026/4113)

CUPRINS

Pagina

1. INTRODUCERE 2
2. DOMENIUL DE APLICARE AL ARTICOLULUI 26 DIN REGULAMENTUL PRIVIND INDUSTRIA „ZERO NET” 3
   - 2.1. Licitații care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului privind industria „zero net” 3
   - 2.2. Exceptări și dispoziții speciale 5
3. PROIECTAREA LICITAȚIILOR, INCLUSIV A CRITERIILOR NELEGATE DE PREȚ 8
4. SPECIFICAREA ȘI EVALUAREA CRITERIILOR NELEGATE DE PREȚ 11
   - 4.1. Comportamentul responsabil în afaceri 12
   - 4.2. Securitatea cibernetică și a datelor 13
   - 4.3. Capacitatea de a realiza proiectul integral și la timp 15
   - 4.4. Contribuția la reziliență 16
   - 4.5. Contribuția la durabilitate 20

Anexa 1: Diagrama criteriilor de reziliență 22

Anexa 2: Exemplu de instalații fotovoltaice conforme cu Regulamentul privind industria „zero net” în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare 23

Anexa 3: Exemplu de turbină terestră conformă cu Regulamentul privind industria „zero net” în temeiul articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare 24

1. **INTRODUCERE**

Criteriile nelegate de preț din cadrul licitațiilor pentru implementarea surselor regenerabile de energie sunt importante pentru stimularea competitivității întreprinderilor și a producției UE de tehnologii „zero net”, precum și pentru atragerea de investiții curate suplimentare în Europa. Regulamentul (UE) 2024/1735 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii „zero net” și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1724 (denumit în continuare „Regulamentul privind industria „zero net”) ([1]) stabilește norme privind criteriile nelegate de preț în cadrul licitațiilor care stabilesc un nou model pentru licitațiile având ca obiect energia din surse regenerabile în UE. Acest model ia în considerare beneficiile societale mai ample ale depășirii prețului atunci când se evaluează ofertele, inclusiv securitatea aprovizionării, protecția mediului și un lanț de aprovizionare mai puternic.

Raportul privind viitorul competitivității europene (raportul Draghi) ([2]) subliniază importanța criteriilor nelegate de preț pentru consolidarea integrării sistemului, promovarea inovării și stimularea rezilienței, printre alte obiective. Raportul menționează, de asemenea, că orientările Comisiei vor juca un rol important în sprijinirea statelor membre în ceea ce privește definirea clară și aplicarea criteriilor ([3]). Prezenta comunicare răspunde în mod direct acestor obiective, sprijinind înțelegerea criteriilor nelegate de preț prevăzute la articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” și oferind informații practice pentru facilitarea aplicării lor consecvente și eficace în întreaga UE.

Licitațiile pentru energia din surse regenerabile („licitațiile”) constituie un mecanism de proceduri competitive de atribuire pentru sprijinirea producției sau a consumului de energie din surse regenerabile. Creșterea ponderii energiei din surse regenerabile a fost facilitată în mod semnificativ de licitațiile organizate de statele membre. Aceste licitații pot implica ajutoare de stat. Acestea ar putea acorda unui dezvoltator drepturi de dezvoltare a unui proiect într-o anumită zonă sau ar putea oferi sprijin public pentru construirea de proiecte din domeniul energiei regenerabile ori ambele. Licitațiile au permis statelor membre să stabilească în mod competitiv nivelul sprijinului financiar pentru tehnologiile din domeniul energiei din surse regenerabile. De asemenea, ele au avut un rol esențial la optimizarea nivelului sprijinului public ([4]). Ca atare, acestea contribuie în mod semnificativ la accelerarea tranziției de la combustibilii fosili la sursele regenerabile de energie în UE. Prin includerea unor criterii nelegate de preț în conceperea licitațiilor, statele membre pot promova diferite obiective de politică și pot recompensa în mod corespunzător proiectele care se evidențiază pe baza altor criterii de calitate decât prețul.

Articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” prevede obligația statelor membre de a include anumite criterii nelegate de preț în cel puțin 30 % din volumul licitat anual sau, ca alternativă, pentru cel puțin 6 GW pe an pentru fiecare stat membru în licitațiile având ca obiect implementarea energiei din surse regenerabile ([5]). Această dispoziție se aplică de la 30 decembrie 2025.

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1176 al Comisiei (denumit în continuare „Regulamentul de punere în aplicare”) din 23 mai 2025 de specificare a criteriilor de precalificare și de atribuire pentru licitațiile având ca obiect implementarea energiei din surse regenerabile precizează, de asemenea, criteriile nelegate de preț prevăzute la articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” ([6]). Acesta facilitează elaborarea și aplicarea criteriilor respective și asigură uniformitatea în întreaga Uniune, oferind în același timp suficientă flexibilitate statelor membre.

Prezenta comunicare este concepută exclusiv ca document de orientare în scopul sprijinirii statelor membre în punerea în aplicare a articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”. Numai textul legislației UE în sine are forță juridică. Numai Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competența de a interpreta în mod definitiv regulamentul.

([1]) Regulamentul (UE) 2024/1735 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2024 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii „zero net” și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1724 (JO L, 2024/1735, 28.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1735/oj).

([2]) Draghi, M. (2024) „Viitorul competitivității europene”, Bruxelles: Comisia Europeană Disponibil aici: Raportul privind viitorul competitivității europene (Raportul Draghi) (accesat la: 12.3.2026).

([3]) „Orientările Comisiei vor fi esențiale pentru a sprijini statele membre în definirea și aplicarea unor criterii clare, transparente și comparabile, care să fie ușor de accesat, de aplicat și de evaluat”. – Raport privind viitorul competitivității europene (Raportul Draghi).

([4]) Recomandarea Comisiei din 13.5.2024 privind proiectarea licitațiilor pentru energia din surse regenerabile [C(2024) 2650].

([5]) Pragul de 30 % ar trebui calculat utilizând un indicator similar pentru întregul volum licitat, indiferent dacă este vorba de capacitate sau de producție.

([6]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1176 al Comisiei din 23 mai 2025 de specificare a criteriilor de precalificare și de atribuire pentru licitațiile având ca obiect implementarea energiei din surse regenerabile (JO L, 2025/1176, 18.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/1176/oj).

Prezenta comunicare nu se referă la licitațiile având ca obiect implementarea energiei din surse regenerabile care se desfășoară în conformitate cu legislația UE privind achizițiile publice ([7]) sau cu alte forme de intervenție publică. Aceste subiecte sunt abordate în comunicări separate ale Comisiei, care oferă orientări cu privire la articolul 25 ([8]) și, respectiv, 28 ([9]) din Regulamentul privind industria „zero net".

2. DOMENIUL DE APLICARE AL ARTICOLULUI 26 DIN REGULAMENTUL PRIVIND INDUSTRIA „ZERO NET"

2.1. Licitații care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului privind industria „zero net"

Articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net" vizează:

1. *Licitații pentru tehnologiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(j), care sunt tehnologii din domeniul energiei din surse regenerabile*

În temeiul articolului 26 alineatul (1), în licitațiile având ca obiect tehnologiile trebuie incluse criteriile nelegate de preț care îndeplinesc două condiții: (1) tehnologiile sunt enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(j); și (2) se califică drept tehnologii din domeniul energiei din surse regenerabile. Articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul privind industria „zero net" definește „**tehnologiile în domeniul energiei din surse regenerabile**" drept tehnologii care produc energie din surse regenerabile. În acest caz, „energia din surse regenerabile" urmează definiția de la articolul 2 punctul 1 din Directiva privind energia din surse regenerabile II (RED II) ([10]). RED II definește energia din surse regenerabile ca fiind „energie din surse regenerabile nefosile, respectiv energie eoliană, solară (solară termică și solară fotovoltaică) și geotermală, [...], energie ambientală, energia mareelor, a valurilor și alte tipuri de energie a oceanelor, energie hidroelectrică, biomasă, gaz de depozit, gaz provenit din instalațiile de epurare a apelor uzate și biogaz".

Pe baza acestor condiții, tehnologiile în cauză sunt enumerate în nota de subsol 2 din Regulamentul de punere în aplicare și sunt următoarele:

— tehnologii solare, inclusiv tehnologii fotovoltaice, electrotermice solare și termosolare;

— tehnologii de energie eoliană onshore și de energie din surse regenerabile offshore;

— pompe de căldură și tehnologii de energie geotermică;

— tehnologii pe bază de hidrogen, inclusiv electrolizoarele și pilele de combustie, atunci când sunt utilizate pentru producția de energie din surse regenerabile;

— tehnologii durabile pe bază de biogaz și biometan;

— tehnologiile din domeniul combustibililor alternativi durabili care sunt tehnologii de producere a combustibililor din surse regenerabile.

Dintre tehnologiile enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(j) din Regulamentul privind industria „zero net", următoarele **nu sunt considerate tehnologii din domeniul energiei din surse regenerabile** și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net": (c) tehnologii din domeniul bateriilor și tehnologii de stocare a energiei ([11]); (g) tehnologii de captare și stocare a dioxidului de carbon (CSC); (h) tehnologii din domeniul rețelelor electrice, inclusiv tehnologii de încărcare cu energie electrică pentru transport și tehnologii de digitalizare a rețelei; (i) tehnologii de producere a energiei prin fisiune nucleară, inclusiv tehnologiile bazate pe ciclul combustibilului nuclear;

„**Tehnologiile pe bază de hidrogen**", cum ar fi electrolizoarele și pilele de combustie, sunt neutre din punctul de vedere al proveniență hidrogenului pe care îl produc, indiferent dacă acesta provine sau nu dintr-o sursă de energie regenerabilă. Prin urmare, tehnologiile pe bază de hidrogen intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net" numai atunci când sunt utilizate pentru a produce energie din surse regenerabile. Aceasta nu înseamnă că statele membre nu pot aplica articolul 26 licitațiilor pentru sprijinirea tehnologiilor pe bază de hidrogen care pot fi utilizate și

([7]) Directiva 2009/81/CE, Directiva 2014/23/UE, Directiva 2014/24/UE sau Directiva 2014/25/UE (JO L 216, 20.8.2009, p. 76, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj).

([8]) Spațiu rezervat pentru trimiterea la Orientările privind articolul 25 din Regulamentul privind industria „zero net".

([9]) Comunicarea Comisiei – Orientări privind punerea în aplicare a articolului 28 din Regulamentul (UE) 2024/1735 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii „zero net" și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1724 (JO C, C/2026/123, 7.1.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2026/123/oj).

([10]) Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (JO L 328, 21.12.2018, p. 82, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2018/2001/oj).

([11]) Ar trebui remarcat faptul că tehnologiile din domeniul bateriilor și de stocare a energiei pot fi totuși promovate prin aplicarea criteriului de integrare a sistemului energetic.

pentru a produce hidrogen care nu este din surse regenerabile în conformitate cu RED II. Cu toate acestea, în scopul calculării pragului minim al volumului scos la licitație care trebuie să aplice cerințele articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”, hidrogenul care nu este de origine regenerabilă nu poate fi luat în considerare. „**Combustibilii alternativi durabili**”, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 7 din Regulamentul privind industria „zero net”, înseamnă combustibili de aviație durabili, combustibili de aviație sintetici cu emisii scăzute de dioxid de carbon sau hidrogen pentru aviație, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 7, 13 sau 17 din Regulamentul (UE) 2023/2405, destinați sectorului aviației sau combustibili destinați sectorului maritim, astfel cum sunt identificați în conformitate cu criteriile definite la articolul 10 alineatul (1) și alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2023/1805. Întrucât această definiție include combustibilii cu o sursă neregenerabilă de energie, trebuie clarificat faptul că numai tehnologiile pe bază de combustibili alternativi durabili utilizate pentru a produce energie din surse regenerabile intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”. Combustibilii alternativi durabili care sunt, de asemenea, regenerabili și care intră în domeniul de aplicare sunt, prin urmare, următorii: biocombustibilii și combustibilii de origine nebiologică produși din surse regenerabile (RFNBO) utilizați în aviație, precum și biocombustibilii, biogazul și RFNBO utilizați în industria maritimă.

În plus, energia hidroelectrică, biomasa, gazul de depozit și gazul provenit de la instalațiile de epurare a apelor uzate, tehnologiile din domeniul energiei osmotice și tehnologiile din domeniul energiei ambientale, altele decât pompele de căldură, nu intră în domeniul de aplicare al articolului 26, deoarece nu sunt enumerate la articolul 4 alineatul (1) literele (a)-(j) din Regulamentul privind industria „zero net”.

Licitațiile având ca obiect mai multe tehnologii (și anume licitațiile având ca obiect implementarea mai multor tehnologii) intră sub incidența articolului 26 dacă cel puțin una dintre tehnologiile care intră în domeniul de aplicare al licitației este o tehnologie din domeniul energiei din surse regenerabile care intră sub incidența articolului respectiv. În cazul licitațiilor având ca obiect mai multe tehnologii care intră în totalitate în domeniul de aplicare al articolului 26 (de exemplu, energia eoliană și energia solară fotovoltaică), dispozițiile articolului 26 se aplică tuturor tehnologiilor. În cazul licitațiilor în care numai una sau mai multe dintre tehnologiile eligibile intră în domeniul de aplicare al articolului 26 (de exemplu, energia solară fotovoltaică combinată cu stocarea), articolul 26 se aplică numai componentei de energie din surse regenerabile. Prin urmare, atunci când se verifică respectarea obligațiilor prevăzute la articolul 26, va fi luată în considerare numai capacitatea licitației având ca obiect tehnologia în domeniul energiei din surse regenerabile. Cu toate acestea, statele membre pot alege să extindă aplicarea criteriilor nelegate de preț la componenta de stocare. În plus, deși tehnologiile bazate pe baterii și stocare nu intră în mod direct în domeniul de aplicare al articolului 26, statele membre pot sprijini în continuare implementarea acestora prin aplicarea criteriului de integrare a sistemului energetic printre opțiunile oferite în cadrul considerentelor de durabilitate.

2. *Pentru cel puțin 30 % din volumul licitat anual pentru fiecare stat membru sau, ca alternativă, pentru cel puțin 6 GW pe an pentru fiecare stat membru pentru implementarea energiei din surse regenerabile*

Volumul licitat este măsurat pe baza capacității sau a producției instalațiilor de energie din surse regenerabile pe care licitațiile urmăresc să le sprijine. Pragul de 30 % ar trebui calculat utilizând un indicator similar pentru întregul volum licitat, indiferent dacă se bazează pe capacitate sau pe producție, și este calculat pe baza volumului total licitat pentru toate tehnologiile din domeniul energiei din surse regenerabile (adică nu pentru fiecare tehnologie din domeniul energiei din surse regenerabile în parte).

„Anual” se referă la anii calendaristici, ceea ce înseamnă că statele membre vor trebui să se asigure că cel puțin 30 % din volumul licitat pentru fiecare stat membru în fiecare an calendaristic începând din 2026 (sau, alternativ, cel puțin 6 GW licitați pe an) respectă cerințele de la articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net”. Data relevantă pentru calcularea volumului licitat anual este data publicării licitației, nu data atribuirii. De exemplu, dacă o licitație este publicată în noiembrie 2026, iar rezultatele licitației sunt anunțate în mai 2027, volumul licitației este luat în considerare pentru anul în care a fost publicată licitația, în acest caz anul calendaristic 2026.

Faptul că o licitație intră sau nu sub incidența articolului 26 depinde de scopul acesteia. Articolul 26 se aplică licitațiilor definite la articolul 3 punctul 27 din Regulamentul privind industria „zero net”, și anume celor concepute ca mecanisme pentru proceduri competitive de atribuire vizând sprijinirea producției sau a consumului de energie din surse regenerabile care nu intră în domeniul de aplicare al directivelor privind achizițiile publice ([12]). Licitațiile care nu se încadrează în această definiție, și anume licitațiile limitate la acordarea unei licențe sau a unui drept de concesiune pentru utilizarea fundului mării, fără a sprijini producția sau consumul de energie din surse regenerabile, sunt excluse din domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”. Acest lucru este valabil și pentru statele membre care organizează mai întâi o licitație pentru a acorda drepturi de închiriere și dezvoltare, organizând ulterior o licitație ulterioară pentru oferirea de sprijin financiar.

([12]) Directiva 2009/81/CE a Parlamentului European și a Consiliului sau Directiva 2014/23/UE, 2014/24/UE sau 2014/25/UE.

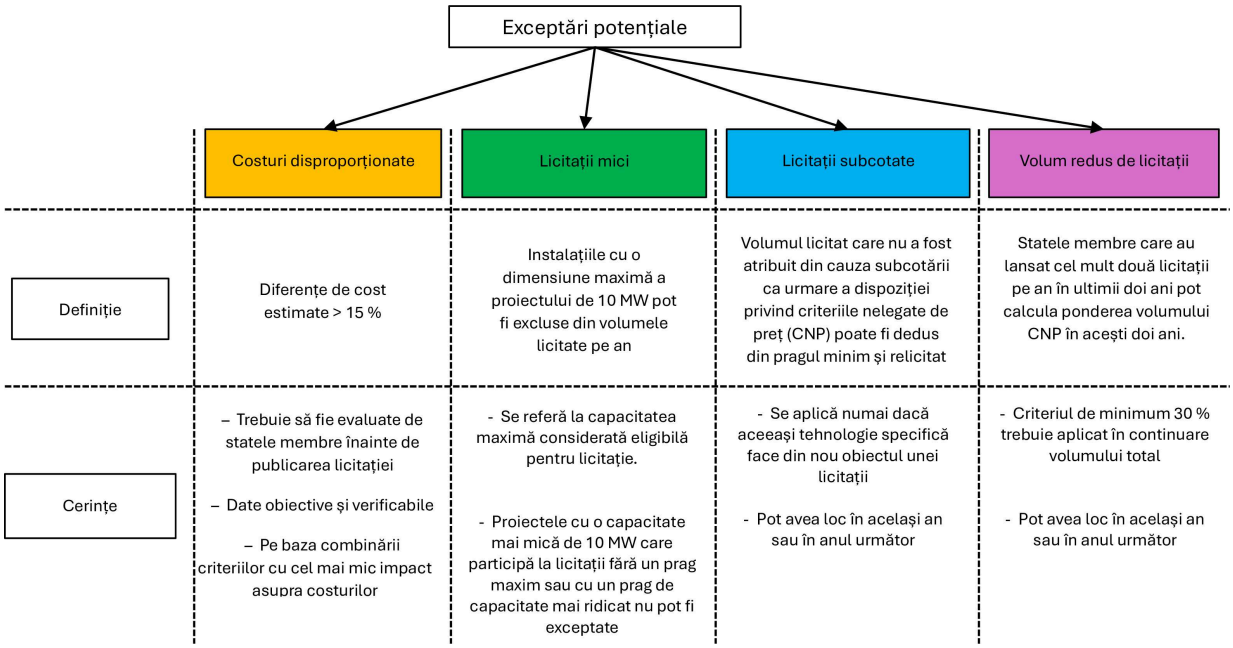
Atunci când se acordă sprijin pentru tehnologiile „zero net”, aceleași costuri nu pot fi acoperite de două ori. Prin urmare, nu este posibil să existe o situație în care să se aplice atât articolul 26, cât și articolul 28 din Regulamentul privind industria „zero net” ([13]).

2.2. **Exceptări și dispoziții speciale**

Articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” oferă statelor membre flexibilitatea de a excepta anumite licitații de obligația de a include criterii nelegate de preț și de a exclude licitațiile respective din calculul volumelor licitate, pe an și pe stat membru, pentru a calcula obligația de 30 % sau de 6 GW prevăzută la articolul 26 alineatul (7) în anumite condiții. Aceste condiții sunt descrise la articolul 26 alineatele (5), (10) și (11) din Regulamentul privind industria „zero net” și rezumate în figura 1.

Figura 1:

Rezumatul exceptărilor

([13]) În cazul în care un stat membru acordă ajutoare pentru investiții sau ajutoare de exploatare pentru instalațiile fotovoltaice prin intermediul unei licitații, articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” permite utilizarea criteriilor prevăzute de Regulamentul privind industria „zero net” drept:
— criterii de eligibilitate; sau
— criterii de atribuire (și anume acordarea mai multor puncte pentru proiectele care respectă criteriile din Regulamentul privind industria „zero net” în cadrul licitației).
De exemplu, în cazul sprijinului acordat pentru tehnologiile fotovoltaice, aceleași costuri eligibile (costurile de achiziție ale tehnologiei fotovoltaice) nu pot fi finanțate prin intermediul unei alte măsuri de sprijin. Prin urmare, tehnologiile fotovoltaice nu pot fi sprijinite printr-o măsură separată de ajutor pentru investiții (de exemplu, cu o compensație financiară suplimentară în temeiul articolului 28 din Regulamentul privind industria „zero net”).
În cazul în care un stat membru acordă ajutor pentru investiții pentru achiziționarea de tehnologii fotovoltaice în afara unei licitații (de exemplu, pe baza intensităților ajutorului), articolul 28 din Regulamentul privind industria „zero net” permite:
— utilizarea criteriilor nelegate de preț drept criterii de eligibilitate; sau
— acordarea unei compensații financiare suplimentare pentru tehnologiile fotovoltaice conforme cu Regulamentul privind industria „zero net” în limitele intensității ajutorului prevăzute de normele relevante privind ajutoarele de stat. Aceste limite ale intensității ajutoarelor sunt determinate de dispozițiile aplicabile din Regulamentul general de exceptare pe categorii de ajutoare, din Cadrul privind ajutoarele de stat în contextul Pactului pentru o industrie curată sau din Orientările privind ajutoarele de stat pentru climă, protecția mediului și energie (OACME).
Aceleași costuri eligibile nu pot fi sprijinite în cadrul mai multor măsuri de sprijin. Aceasta înseamnă că tehnologiile fotovoltaice cărora li s-a acordat ajutor pentru investiții în afara unei licitații (de exemplu, cu o compensație financiară suplimentară în temeiul articolului 28 din Regulamentul privind industria „zero net”) nu pot primi sprijin pentru aceleași costuri eligibile (costurile de achiziție ale tehnologiilor fotovoltaice) în cadrul unei alte măsuri de sprijin în cazul în care, de exemplu, ajutorul ar fi acordat prin intermediul unei licitații (indiferent dacă licitația intră sau nu în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”).
Prin urmare, atunci când se acordă sprijin, nu este posibil să existe o situație în care să se aplice atât articolul 26, cât și articolul 28 din Regulamentul privind industria „zero net”.

2.2.1. *Costuri disproporționate ale licitației*

Articolul 26 alineatul (5) din Regulamentul privind industria „zero net” prevede că statele membre nu ar trebui să fie obligate să includă în licitațiile lor criteriile nelegate de preț de la alineatul (1) în cazul în care, prin aplicarea acestor criterii, ar suporta costuri disproporționate.

Potrivit acestei dispoziții, diferențele de cost estimate mai mari de 15 % per licitație pot fi considerate disproporționate.

Este important să se clarifice faptul că noțiunea de „diferențe de cost estimate” nu se referă la diferențele de cost ale anumitor tehnologii care fac obiectul licitațiilor – cum ar fi produsele sau componentele finale – ci mai degrabă la costurile licitației, și anume costurile suportate de statul membru ca urmare a aplicării criteriilor nelegate de preț, fie în ceea ce privește sprijinul mai mare acordat câștigătorilor licitației, fie veniturile mai mici care decurg din licitație. Costul disproporționat trebuie evaluat de statul membru înainte de publicarea licitației. Acest lucru poate fi demonstrat numai dacă statul membru furnizează date obiective și verificabile care să demonstreze că aplicarea acestor criterii nelegate de preț ar conduce la diferențe de cost de peste 15 % între o licitație desfășurată utilizând aceste criterii nelegate de preț și o licitație fără criterii nelegate de preț pentru o anumită tehnologie. „Date obiective și verificabile” înseamnă că, pentru a aplica această clauză, statele membre ar trebui să furnizeze date bazate pe o analiză de piață precisă, care să demonstreze că aplicarea criteriilor ar majora costul proiectelor licitate până la un nivel care ar conduce la costuri disproporționate, în comparație cu o analiză contrafactuală a costurilor în cazul în care criteriile nelegate de prețuri prevăzute la articolul 26 nu ar fi aplicate. Costul celor mai recente licitații ar putea fi utilizat ca referință, ținând seama de alți factori, cum ar fi inflația, costul de investiție sau constrângerile lanțului de aprovizionare, care ar putea avea, de asemenea, un impact asupra costului licitației. Datele trebuie să poată fi verificate, în sensul că părțile interesate trebuie să fie informate cu privire la analiza efectuată de statul membru, iar datele subiacente trebuie să fie puse la dispoziția părților interesate.

Întrucât statele membre se bucură de un anumit grad de flexibilitate în aplicarea criteriilor nelegate de preț – inclusiv, de exemplu, posibilitatea de a aplica unele dintre acestea drept criterii de atribuire și de a acorda o pondere scăzută criteriilor de atribuire respective – estimarea diferenței de cost trebuie să se bazeze pe combinarea și stabilirea criteriilor care au cel mai mic impact posibil asupra costurilor. În cazul în care cel mai scăzut nivel de aplicare a criteriilor conduce la diferențe de cost estimate de peste 15 %, statele membre pot decide să nu aplice criteriile nelegate de preț prevăzute la articolul 26.

2.2.2. *Exceptare pentru licitațiile mici*

Articolul 26 alineatul (10) din Regulamentul privind industria „zero net” permite excluderea licitațiilor pentru instalațiile cu o dimensiune maximă a proiectului de 10 MW din calculul volumelor licitate pe an și pe stat membru pentru a calcula obligația de 30 % sau de 6 GW prevăzută la articolul 26 alineatul (7). Statele membre mici primesc adesea oferte doar pentru proiecte de mici dimensiuni, din cauza disponibilității limitate a terenurilor. Prin urmare, această dispoziție are ca scop să împiedice suprasolicitarea proiectelor de mici dimensiuni – care sunt adesea realizate de microîntreprinderi sau de întreprinderi mici și mijlocii – prin obligația de a aplica criterii pe care acestea să nu le poată eventual respecta.

Pragul de 10 MW nu se referă la volumul total maxim al licitației, ci mai degrabă la capacitatea maximă a proiectelor considerate eligibile în cadrul licitației. Aceasta înseamnă că proiectele cu o capacitate mai mică de 10 MW care participă la o licitație fără un prag maxim de capacitate sau cu un prag mai ridicat de capacitate nu pot fi exonerate de aplicarea criteriilor nelegate de preț prevăzute la articolul 26.

2.2.3. *Exceptare pentru licitațiile subcotate*

Articolul 26 alineatul (10) din Regulamentul privind industria „zero net” prevede, de asemenea, o exceptare în cazul în care licitațiile sunt subcotate. Atunci când o licitație pentru o anumită tehnologie căreia i s-au aplicat criterii nelegate de preț a fost subcotată, partea subcotată din volumul licitațiilor poate fi exclusă de la aplicarea dispozițiilor privind criteriile nelegate de preț.

O licitație este subcotată atunci când ofertele prezentate pentru licitația respectivă acoperă un volum mai mic decât volumul total al capacității care face obiectul licitației. În practică, aceasta înseamnă că volumul licitat neatribuit poate fi dedus din calculele pentru pragul minim obligatoriu de 30 % din volumul (sau 6 GW) licitat anual pentru fiecare stat membru, astfel cum se prevede la articolul 26 alineatul (7), și poate face obiectul unei licitații din nou în același an sau într-un an ulterior. Totuși, acest lucru se aplică numai în cazul în care aceeași tehnologie specifică face din nou obiectul unei licitației. De exemplu, volumul subcotat al unei licitații pentru energie eoliană offshore poate fi exclus din calculul pragului de 30 % numai prin deducerea acestuia dintr-o altă licitație ulterioară pentru energie eoliană offshore.

De exemplu, dacă un stat membru scoate la licitație un volum total de 1 GW în 2026, cel puțin 300 MW trebuie să respecte dispozițiile Regulamentului privind industria „zero net". În cazul în care un volum de 100 MW rămâne subcotat în 2026, volumul respectiv poate face obiectul unei licitații din nou în orice moment, fără a contribui la volumul total licitat. De exemplu, dacă un volum de 1 GW face obiectul unei licitații în 2027, cel puțin 270 MW trebuie să respecte Regulamentul privind industria „zero net" (și anume 30 % din 900 MW după deducerea volumului subcotat de 100 MW din 2026).

2.2.4. *Exceptare pentru volumul redus al licitațiilor*

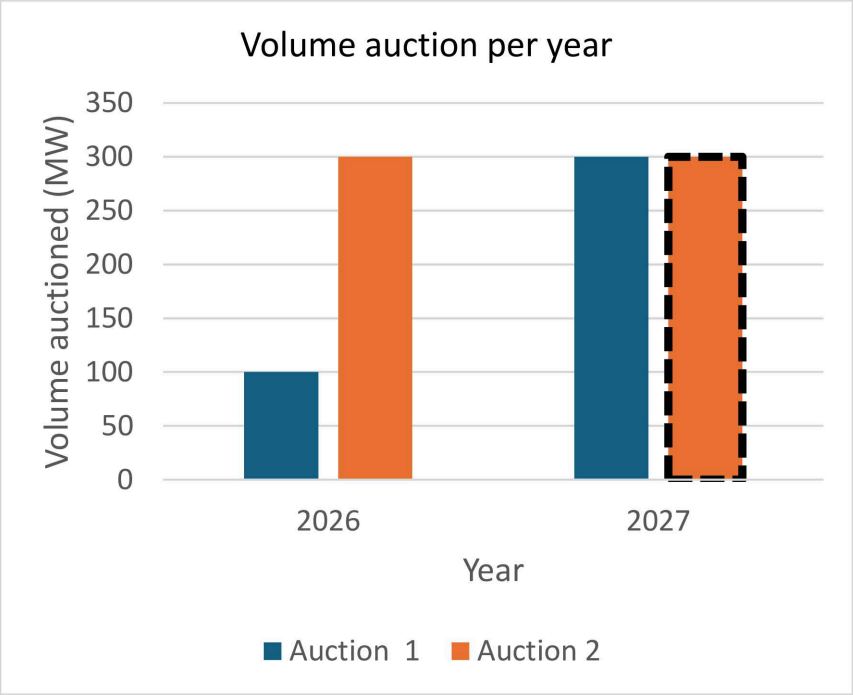
Pentru a facilita punerea în aplicare de către statele membre cu un volum scăzut de licitații a obligației privind criteriile nelegate de preț, articolul 26 alineatul (11) din Regulamentul privind industria „zero net" oferă flexibilitate în ceea ce privește aplicarea în timp a pragului obligatoriu de 30 %. Deși obligația de a stabili criterii nelegate de preț se aplică, în mod normal, pentru 30 % din volumele licitate pe an, statele membre care au lansat cel mult două licitații pe an în cursul celor doi ani precedenți pot calcula ponderea licitațiilor cărora li se aplică dispozițiile privind criteriile nelegate de preț pe parcursul respectivei perioade de doi ani în loc de o dată pe an. Aceasta înseamnă, de exemplu, că statele membre care intră sub incidența acestei norme speciale pot decide să aplice criteriile nelegate de preț prevăzute la articolul 26 nu licitațiilor publicate într-un anumit an, ci numai în anul următor, sau să aplice criteriile nelegate de preț unei cote mai mici de 30 % din volumul licitațiilor dintr-un anumit an și unei cote mai mari în următorul an, cu condiția ca criteriile să se aplice unui procent de 30 % din volumul total licitat în perioada de doi ani. Tabelul de mai jos oferă un exemplu specific:

Licitații (2026 și 2027)	Anul	Volumul licitat
Licitația nr. 1	2026	100 MW
Licitația nr. 2	2026	300 MW
Licitația nr. 3	2027	300 MW
Licitația nr. 4	2027	300 MW
Total		1 000 MW/1 GW

Prin urmare, volumul minim licitat care trebuie să respecte dispozițiile articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net" este: 30 % din 1 000 MW = 300 MW. Aceasta înseamnă că, în cazul în care licitația nr. 4 din 2027 respectă cerințele Regulamentului privind industria „zero net", pragul minim pentru licitațiile conforme cu Regulamentul privind industria „zero net" este atins.

Figura 2

Distribuția licitațiilor cu valoare scăzută

Volumul total pe o perioadă de doi ani = 100 + 300 + 300 + 300 = 1 000 MW/1 GW

Volumul minim care trebuie să respecte dispozițiile Regulamentului privind industria „zero net” = 30 % din 1 000 MW = 300 MW

În cazul în care a doua licitație din 2027 (descrisă) respectă cerințele Regulamentului privind industria „zero net”, pragul minim pentru licitațiile

3. PROIECTAREA LICITAȚIILOR, INCLUSIV A CRITERIILOR NELEGATE DE PREȚ

Articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net” stabilește norme privind proiectarea licitațiilor pentru utilizarea surselor regenerabile de energie. Acesta introduce cerința de a aplica anumite criterii nelegate de preț – drept criterii de precalificare, criterii de atribuire sau o combinație a acestora – în proiectarea licitațiilor naționale.

— **Criteriile de precalificare** sunt cerințele minime pe care trebuie să le îndeplinească un potențial ofertant pentru a fi eligibil să participe la licitație sau la procedura de ofertare. Prin urmare, criteriile de precalificare sunt un criteriu de admitere/respingere și, ca atare, pot servi drept instrument solid de selecție pentru a se asigura că numai ofertanții care îndeplinesc criteriile de precalificare sunt luați în considerare în continuare în cadrul evaluării.

— **Criteriile de atribuire** sunt criterii utilizate pentru evaluarea și compararea ofertelor depuse și servesc drept bază pentru selectarea ofertei câștigătoare.

— Se poate utiliza o **combinație de criterii de precalificare și de criterii de atribuire**, de exemplu, prin aplicarea anumitor cerințe ale unui anumit criteriu drept criterii de precalificare și a altora drept criterii de atribuire.

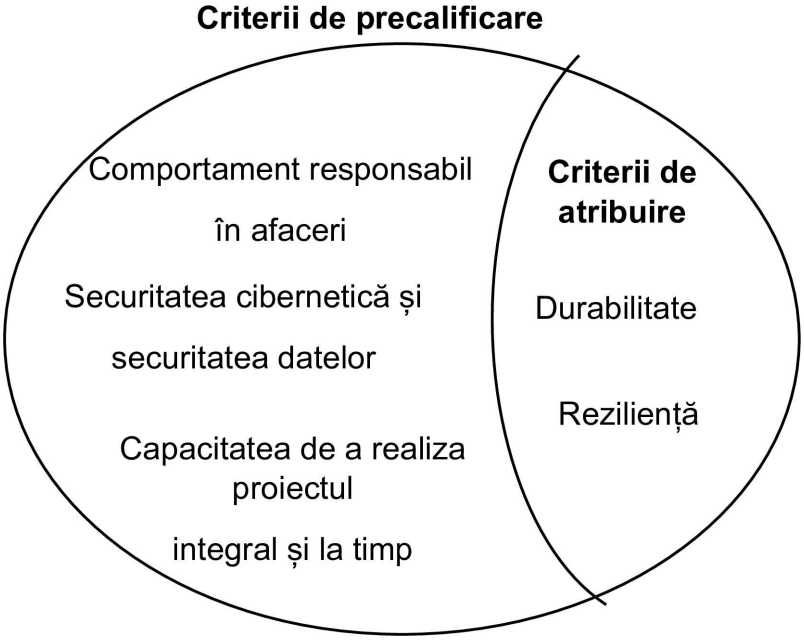
Articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul privind industria „zero net” prevede obligația statelor membre de a include următoarele criterii în proiectarea licitațiilor lor:

„(a) ***criterii de precalificare*** *legate de: (i) comportamentul responsabil în afaceri; (ii) securitatea cibernetică și securitatea datelor; și (iii) capacitatea de a realiza proiectul integral și la timp;*

(b) ***criterii de precalificare sau criterii de atribuire*** *pentru evaluarea contribuției la durabilitate și reziliență a licitației [...]”.*

Figura 3

Criterii de precalificare și de atribuire

Prin urmare, cele trei criterii nelegate de preț enumerate la litera (a) – comportamentul responsabil în afaceri, securitatea cibernetică și securitatea datelor, precum și capacitatea de a realiza proiectul integral și la timp – trebuie incluse în proiectarea licitației drept criterii de precalificare. Pe de altă parte, statele membre au flexibilitatea de a stabili criteriile nelegate de preț obligatorii legate de reziliență și durabilitate drept criterii de precalificare, criterii de atribuire sau o combinație a celor două (a se vedea secțiunea 4.4 pentru un exemplu). Acest lucru oferă autorităților publice flexibilitatea de a adapta proiectarea licitațiilor și a criteriilor nelegate de preț la cerințele lor specifice.

În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) ultimul paragraf, statele membre pot utiliza criterii nelegate de preț suplimentare, altele decât cele menționate la articolul 26 alineatul (2).

Atunci când aplică criteriile nelegate de preț prevăzute la articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net”, statele membre trebuie să respecte dispozițiile articolului respectiv și specificațiile pentru criteriile respective prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1176. Cu excepția cazului în care li se permite în mod explicit acest lucru, statele membre nu trebuie să se abată de la aplicarea cerințelor prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare, iar criteriile nelegate de preț stabilite în licitațiile lor trebuie să respecte aceste cerințe.

Atunci când aplică criteriul privind reziliența, de exemplu, statele membre nu ar trebui să impună cerințe de reziliență mai stricte decât cele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare. Întrucât articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare prevede că, pentru ca tehnologiile fotovoltaice să îndeplinească criteriul de reziliență, cel puțin patru componente specifice principale, la alegerea ofertanților ([14]), nu trebuie să provină dintr-o țară terță de care UE este dependentă, statele membre nu pot modifica această cerință în trei sau cinci componente specifice principale. Cu toate acestea, în cazul în care reziliența este aplicată drept criteriu de atribuire, statele membre au opțiunea, în conformitate cu considerentul 9 din Regulamentul de punere în aplicare, de a acorda puncte suplimentare [în plus față de punctele care trebuie acordate dacă sunt respectate cerințele minime prevăzute la articolul 7 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(f)] pentru depășirea cerințelor minime în materie de reziliență. Totuși, acest lucru nu permite nicio modificare a criteriilor de reziliență nelegate de preț enumerate și specificate în Regulamentul de punere în aplicare.

([14]) Din cadrul listei produselor finite și a principalelor componente specifice, prevăzută în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178.

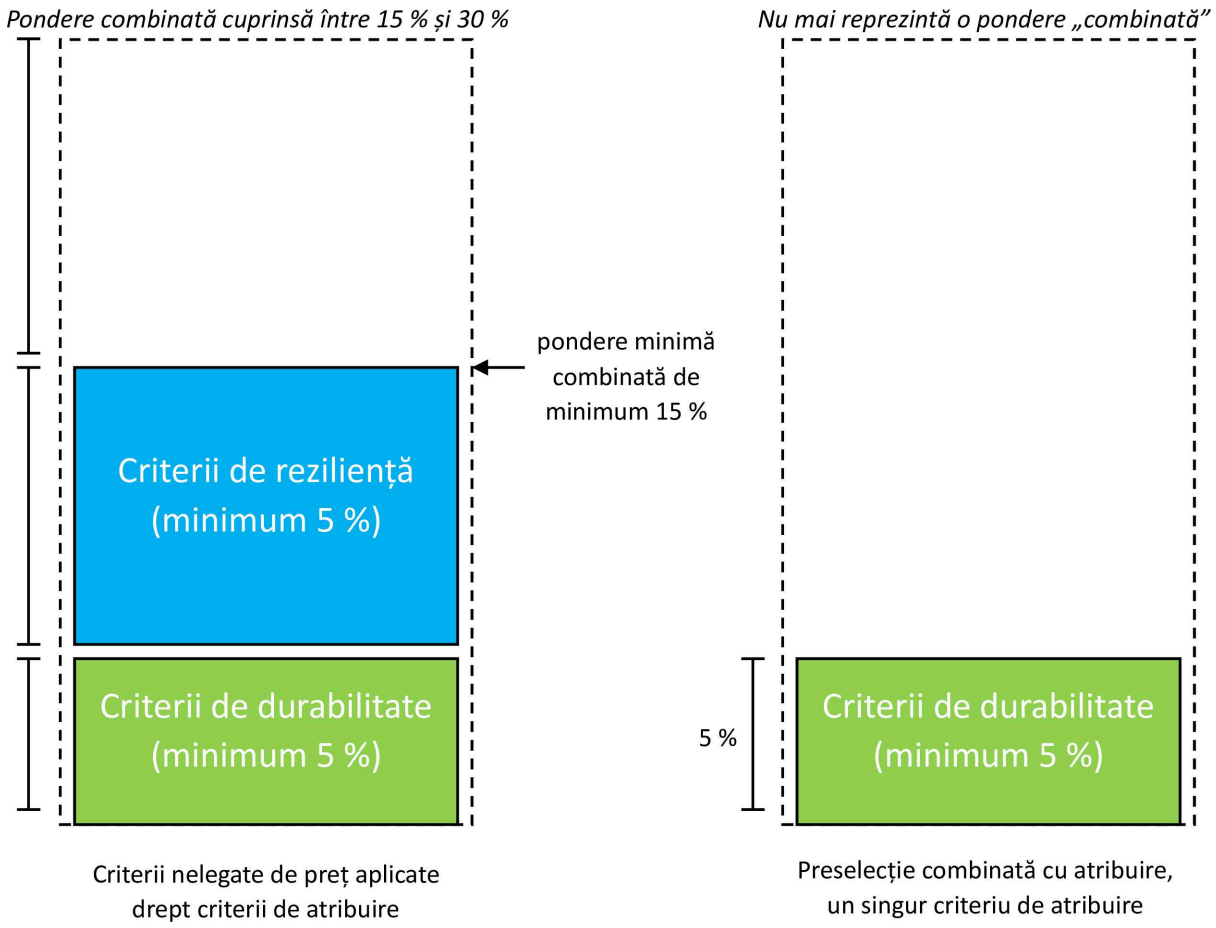
După cum se explică în considerentul 9 din regulamentul de punere în aplicare, „[a]tunci când decid dacă să aplice reziliența drept criteriu de precalificare sau de atribuire pentru tehnologiile «zero net» sau pentru componentele specifice principale ale acestora, autoritățile relevante ar trebui să țină seama de nivelul de dependență al Uniunii de o țară terță pentru respectiva tehnologie «zero net» sau pentru componenta sa specifică principală, de disponibilitatea unor surse alternative de aprovizionare și de impactul pe care l-ar putea avea aplicarea rezilienței drept criteriu de precalificare și nu de atribuire asupra aprovizionării cu respectiva componentă specifică principală.” Pentru a se asigura că aceste considerații sunt reflectate cum se cuvine în proiectarea licitației, statele membre ar trebui să evite efectele negative asupra competitivității procedurii de ofertare și ar trebui să definească și să evalueze criteriile într-un mod obiectiv, transparent și nediscriminatoriu, care să nu conducă la o creștere disproporționată a costurilor. Acest lucru ar putea fi valabil, de exemplu, atunci când un criteriu nelegat de preț aplicat ca precalificare limitează numărul de furnizori, deoarece specificațiile criteriului nelegat de preț exclud furnizorii pentru care respectarea unui astfel de criteriu este deosebit de dificilă sau costisitoare, de exemplu din cauza caracteristicilor tehnice ale produsului final bazat pe tehnologie care contribuie la obiectivul „zero net” în cauză. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să ia în considerare utilizarea unui criteriu de atribuire mai degrabă decât a unui criteriu de precalificare sau, în cazul în care se utilizează un criteriu de precalificare, să îl formuleze într-un mod care să asigure participarea largă a furnizorilor.

Ponderarea criteriilor nelegate de preț drept criterii de atribuire

Articolul 26 alineatul (4) prevede că „[s]tatele membre acordă fiecăruia dintre criteriile de evaluare a contribuției la durabilitate și reziliență a licitației, atunci când acestea sunt aplicate drept criterii de atribuire, o pondere minimă de 5 % și o pondere combinată cuprinsă între 15 % și 30 % din criteriile de atribuire.” Aceasta înseamnă că, în cazul în care se aplică criterii nelegate de preț drept criterii de atribuire, ponderea minimă a acestora trebuie să fie de 15 % în total și de 5 % pentru fiecare criteriu. De exemplu, un stat membru care aplică criterii de reziliență și de durabilitate a mediului drept criterii de atribuire pentru o licitație le-ar putea oferi o pondere combinată de 15 % (de exemplu, 5 % pentru durabilitatea mediului și 10 % pentru reziliență). În cazul în care un stat membru combină criterii de precalificare și de atribuire și utilizează un singur criteriu nelegat de preț drept criteriu de atribuire (de exemplu, inovarea drept criteriu de precalificare și reziliența drept criteriu de atribuire), criteriul de atribuire nelegat de preț ar trebui să aibă o pondere minimă de 5 %.

Figura 4

Ponderarea criteriilor nelegate de preț

Acest lucru nu aduce atingere posibilității de a acorda o pondere mai mare criteriilor de atribuire nelegate de preț în cazul în care nu este implicat niciun ajutor de stat ([15]). Posibilitatea de a utiliza criterii nelegate de preț atunci când există ajutoare de stat este recunoscută în mod explicit în normele privind ajutoarele de stat [Orientările privind ajutoarele de stat pentru climă, protecția mediului și energie (OACME) și Cadrul pentru măsuri de ajutor de stat de sprijinire a Pactului pentru o industrie curată (CISAF)] ([16]). Îndrumări suplimentare sunt disponibile în orientările privind proiectarea licitațiilor pentru energia din surse regenerabile ([17]). În cazul în care în licitație este implicat un ajutor de stat, ponderea criteriilor de atribuire nelegate de preț trebuie să fie în conformitate cu orice limită pentru criteriile nelegate de preț stabilită în temeiul normelor privind ajutoarele de stat. Ponderea de 30 % pentru criteriile nelegate de preț prevăzută la articolul 26 alineatul (4) este aliniată la Orientările din 2022 privind ajutoarele de stat pentru climă, protecția mediului și energie (OACME) ([18]) și la Cadrul din 2025 pentru măsuri de ajutor de stat de sprijinire a Pactului pentru o industrie curată (CISAF) ([19]), care stabilesc o pondere maximă de 30 % pentru criteriile nelegate de preț în licitațiile care implică ajutoare de stat. Un exemplu de licitații în care este implicat ajutorul de stat sunt contractele bilaterale pentru diferență (CfD).

4. **SPECIFICAREA ȘI EVALUAREA CRITERIILOR NELEGATE DE PREȚ**

Regulamentul de punere în aplicare precizează, de asemenea, criteriile nelegate de preț prevăzute în Regulamentul privind industria „zero net”, cu scopul de a armoniza, pe cât posibil, proiectarea și aplicarea acestora în cadrul licitațiilor pentru energia din surse regenerabile în întreaga UE. Acest lucru contribuie la reducerea costurilor tranzacțiilor, la asigurarea securității juridice și la evitarea fragmentării pieței interne, permițând în același timp statelor membre flexibilitatea de a adapta criteriile la sistemele lor naționale de licitație și la obiectivele lor de politică. Cu toate acestea, armonizarea deplină nu a fost posibilă în toate cazurile. Regulamentul de punere în aplicare dezvoltă unele dintre criteriile de durabilitate a mediului, de exemplu, pe care statele membre le pot aplica în cadrul licitațiilor, fără a le armoniza pe deplin. În plus, statele membre sunt în continuare în măsură să aplice alte criterii legate de durabilitatea mediului decât cele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare.

Conceperea și aplicarea criteriilor nelegate de preț pot fi aliniate prin alte mijloace decât armonizarea în materie de reglementare, și anume prin coordonarea dintre statele membre, inclusiv prin intermediul platformei Regulamentului privind industria „zero net”. Acest lucru este important pentru a asigura aplicarea uniformă a criteriilor nelegate de preț, pentru a evita fragmentarea pieței și pentru a transmite semnale clare părților interesate.

Fiecare criteriu nelegat de preț ar trebui evaluat și notat în mod independent, asigurându-se că ofertele sunt evaluate în mod obiectiv.

([15]) Acest lucru este posibil numai dacă includerea acestei ponderări mai mari pentru criteriile nelegate de preț nu conduce la reclasificarea unei măsuri „care nu constituie ajutor de stat” ca măsură care constituie ajutor de stat, în conformitate cu Comunicarea Comisiei privind noțiunea de ajutor de stat astfel cum este menționată la articolul 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO C 262, 19.7.2016, p. 1).

([16]) OACME, punctele 49 și 50 și CISAF, punctul 15 litera (d):
Pentru schemele de sprijin aprobate în temeiul OACME: „Ca regulă generală, criteriile de selecție utilizate pentru stabilirea clasamentului ofertelor [atunci când se acordă ajutoare de stat] și, în cele din urmă, pentru alocarea ajutorului în cadrul procedurii de ofertare concurențiale ar trebui să stabilească o legătură directă sau indirectă între contribuția la obiectivele principale ale măsurii și cuantumul ajutorului cerut de solicitant. Această legătură poate fi exprimată, de exemplu, ca ajutor per unitate de protecție a mediului sau ca ajutor per unitate de energie. De asemenea, ar putea fi indicat să se includă și alte criterii de selecție care nu sunt legate direct sau indirect de obiectivele principale ale măsurii. În astfel de cazuri, aceste alte criterii nu trebuie să reprezinte mai mult de 30 % din ponderea tuturor criteriilor de selecție. Statul membru trebuie să motiveze abordarea propusă și să se asigure că aceasta este adecvată pentru obiectivele urmărite.”
Pentru schemele de sprijin aprobate în temeiul CISAF: *„«procedură de ofertare concurențială» înseamnă o procedură de ofertare care îndeplinește toate condițiile următoare: (i) este deschisă, clară, transparentă și nediscriminatorie, bazată pe criterii obiective, definită ex ante în conformitate cu obiectivul măsurii și reducând la minimum riscul de prezentare a unor oferte strategice; (ii) cel puțin 70 % din totalul criteriilor de selecție utilizate pentru clasificarea ofertelor sunt definite în termeni de ajutor per unitate de protecție a mediului (cum ar fi ajutorul per unitate de producție de energie de referință sau per capacitate instalată sau serviciu de flexibilitate furnizat în temeiul secțiunii 4, sau EUR per tonă de CO_2 redus sau per unitate de energie economisită în temeiul secțiunii 5);[...]”*

([17]) Documentul de lucru al serviciilor Comisiei – Orientări adresate statelor membre privind proiectarea licitațiilor pentru energia din surse regenerabile – care însoțește documentul Recomandare a Comisiei privind proiectarea licitațiilor pentru energia din surse regenerabile (C(2024) 2650).

([18]) Comunicarea Comisiei – Orientările din 2022 privind ajutoarele de stat pentru climă, protecția mediului și energie (JO C 80, 18.2.2022, p. 1).

([19]) Comunicarea Comisiei intitulată – Cadrul pentru măsuri de ajutor de stat de sprijinire a Pactului pentru o industrie curată, (JO C, C/2025/3602, 4.7.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/3602/oj).

4.1. **Comportamentul responsabil în afaceri**

Criteriul comportamentului responsabil în afaceri este un criteriu obligatoriu de precalificare. Scopul său este de a se asigura că activitățile desfășurate de ofertanți sunt aliniate la nevoile societății și ale naturii. Acesta se bazează pe cadrul standardelor internaționale relevante. În temeiul considerentului 3 din Regulamentul de punere în aplicare, criteriul nelegat de prețuri referitor la comportamentul responsabil în afaceri, „ar trebui să nu se limiteze la cerințele privind diligența necesară din legislația existentă a Uniunii, ci să impună luarea de măsuri care să abordeze elementele principale ale diligenței necesare în ceea ce privește activitățile comerciale generale ale ofertantului care prezintă legătură cu licitația.” Prin urmare, articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare are un domeniu de aplicare mai larg decât obligația prevăzută la articolul 5 alineatul (1) literele (a)-(g) din Directiva (UE) 2024/1760 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor pentru un set mai larg de întreprinderi (și anume întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2013/34/UE privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea ([20]), astfel cum este definită la articolele 19a și 29a din aceasta și în modificările ulterioare ale acestora) și, pentru cele care intră deja în domeniul său de aplicare, anticipează aplicarea sa (prevăzută pentru iulie 2029). Articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare stabilește obligații diferite, în funcție de profilul ofertanților. Obligația generală a ofertanților (cu excepția persoanelor fizice, a ofertanților care nu intră sub incidența articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE și a comunităților energetice) este de a lua măsuri pentru a aborda, în activitățile lor comerciale legate de licitație, elementele esențiale ale diligenței necesare prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a)-(g) din Directiva (UE) 2024/1760 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de a comunica public cu privire la comportamentul lor responsabil în afaceri prin intermediul unei declarații publice care să acopere cel puțin elementele esențiale enumerate la punctul 61 literele (a)-(e) din anexa I la Regulamentul delegat (UE) 2023/2772.

Directiva (UE) 2024/1760 stabilește criteriile aplicabile în sensul Regulamentului privind industria „zero net”. Întrucât articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare face trimitere la Directiva 2013/34/UE și la Directiva (UE) 2024/1760 într-un mod dinamic, criteriile aplicabile se vor alinia automat la conținutul acestor două directive pe măsură ce evoluează. Directiva (UE) 2024/1760, astfel cum a fost modificată prin pachetul Omnibus I, stabilește criteriile de performanță aplicabile în sensul Regulamentului privind industria „zero net” și în ceea ce privește toate întreprinderile care intră sub incidența Regulamentului privind industria „zero net”, asigurându-se că nu există discriminare.

Persoanele fizice, ofertanții care nu intră sub incidența articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE și comunitățile energetice care prezintă o ofertă privind proiecte cu o capacitate mai mică de 10 MW nu trebuie să respecte aceste obligații. Cu toate acestea, dacă prezintă o ofertă privind proiecte cu o capacitate mai mare de 10 MW, aceștia trebuie să raporteze, în activitățile lor comerciale legate de licitație, cu privire la elementele principale ale obligației de diligență prevăzute la alineatul (61) literele (c) și (d) din anexa I la Regulamentul delegat (UE) 2023/2772 sau utilizând standardele de raportare voluntară privind durabilitatea recomandate la nivelul Uniunii, dacă sunt disponibile. Cu toate acestea, autoritățile relevante pot decide să aplice obligațiile generale și acestor ofertanți (caz în care obligația de raportare nu se va aplica). Acest lucru se poate întâmpla, de exemplu, în cazul în care un stat membru este preocupat de faptul că ofertanții pot fi, în ultimă instanță, deținuți sau controlați de dezvoltatori mai mari sau de o altă parte terță.

În cazul în care o entitate ofertantă este o entitate cu scop special, aceasta poate îndeplini cerințele de raportare prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare prin intermediul raportului consolidat de durabilitate al societății-mamă, cu condiția ca informațiile relevante referitoare la activitățile comerciale ale entității cu scop special să fie clar identificabile în cadrul respectivului raport, astfel încât autoritatea competentă să poată verifica respectarea cerințelor aplicabile în materie de diligență necesară. Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că obligația de a respecta cerințele privind diligența necesară prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare rămâne în sarcina entității cu scop special însăși. Deși societatea-mamă poate raporta cu privire la activitățile entității cu scop special, aceasta nu poate înlocui entitatea respectivă în îndeplinirea tuturor elementelor de diligență necesară, astfel cum se menționează la articolul 5 alineatul (1) din Directiva (UE) 2024/1760. De exemplu, societatea-mamă nu poate suspenda executarea contractelor entității cu scop special în cazul în care impactul negativ nu poate fi prevenit sau atenuat în mod adecvat, astfel cum se prevede la articolele 10 și 11 din Directiva 2024/1760.

([20]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

4.2. **Securitatea cibernetică și a datelor**

Din cauza riscurilor tot mai mari în materie de securitate cibernetică la adresa sistemului de energie electrică, securitatea cibernetică și securitatea datelor sunt incluse drept criterii obligatorii de precalificare la articolul 26 din Regulamentul privind industria „zero net". Acest criteriu nelegat de preț ar trebui să garanteze că ofertanții pun în aplicare măsuri de gestionare a riscurilor identificate în materie de securitate cibernetică, inclusiv a riscurilor la adresa securității lanțului de aprovizionare. Raționamentul care stă la baza articolului 5 din Regulamentul de punere în aplicare este de a asigura adoptarea unei abordări de gestionare a riscurilor, promovând punerea în aplicare eficace și reducând în același timp sarcina administrativă a statelor membre și a ofertanților.

În temeiul articolului 5 litera (a) din Regulamentul de punere în aplicare, toți ofertanții trebuie să ia măsuri tehnice, operaționale și organizatorice adecvate și proporționale, care să reflecte principiile securității de la stadiul conceperii și în mod implicit, pentru a asigura securitatea rețelei și a sistemului informatic al instalației. Aceasta înseamnă că statele membre pot, după caz, să solicite ofertanților să pună în aplicare măsurile de gestionare a riscurilor în materie de securitate cibernetică prevăzute la articolul 21 alineatul (2) din Directiva (UE) 2022/2555 („Directiva NIS 2") ([21]). Aplicarea cerinței privind securitatea cibernetică și securitatea datelor îi vizează pe toți ofertanții, indiferent dacă aceștia intră sau nu în domeniul de aplicare al Directivei NIS 2. Ofertanții care participă la licitație și care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei NIS 2 ar fi, prin urmare, obligați de statele membre să pună în aplicare măsuri de gestionare a riscurilor în materie de securitate cibernetică pe baza principiilor derivate din directivă. Pe baza principiilor Directivei NIS 2, statele membre ar trebui să se asigure că măsurile menționate la articolul 21 alineatul (2) din directiva respectivă țin seama de stadiul actual al tehnologiei și, după caz, de standardele europene și internaționale relevante, precum și de costul punerii în aplicare. Atunci când se evaluează proporționalitatea acestor măsuri, trebuie să se țină seama în mod corespunzător de gradul de expunere a ofertantului la riscuri, de dimensiunea ofertantului și de probabilitatea producerii incidentelor, precum și de gravitatea acestora, inclusiv de impactul lor societal și economic.

În ceea ce privește cerința ca măsurile tehnice, operaționale și organizatorice menite să asigure securitatea rețelelor și a sistemelor informatice ale instalației de energie din surse regenerabile să reflecte principiul securității de la stadiul conceperii, ofertantul ar trebui (înainte de dezvoltarea rețelei și a sistemului informatic utilizat în instalație, inclusiv a software-ului) să stabilească norme pentru dezvoltarea în condiții de siguranță a rețelelor și a sistemelor informatice și să le aplice atunci când dezvoltă astfel de sisteme la nivel intern sau atunci când externalizează dezvoltarea sistemelor. Normele ar trebui să acopere toate etapele ciclului de viață, inclusiv specificațiile, proiectarea, dezvoltarea, punerea în aplicare, întreținerea și testarea.

În cazul produselor cu elemente digitale, inclusiv hardware și software, Regulamentul privind reziliența cibernetică [Regulamentul (UE) 2024/2847] (Cyber Resilience Act, CRA) stabilește **cerințe de securitate cibernetică care definesc o abordare de securitate de la stadiul conceperii**. Producătorii, statele membre și alte părți interesate pot găsi informații relevante privind punerea în aplicare a CRA pe site-ul Comisiei ([22]), inclusiv întrebări frecvente ([23]). La nivel european, standardele armonizate sunt elaborate de organizațiile europene de standardizare (a se vedea Standardele europene CRA | STAN4CR), iar viitoarele orientări ale Comisiei, precum și orientările tehnice ale ENISA ([24]) vor contribui în continuare la punerea în aplicare a unei abordări de tip „securitate de la stadiul conceperii". Alte resurse includ orientările naționale publicate de statele membre ([25]). În plus, Agenția UE pentru Securitate Cibernetică (ENISA) și Centrul Comun de Cercetare al Comisiei Europene au efectuat o cartografiere a standardelor europene și internaționale existente în cadrul studiului de cartografiere a cerințelor din Regulamentul privind reziliența cibernetică ([26]).

([21]) Directiva (UE) 2022/2555 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate cibernetică în Uniune, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 910/2014 și a Directivei (UE) 2018/1972 și de abrogare a Directivei (UE) 2016/1148 (Directiva NIS 2) (JO L 333, 27.12.2022, p. 80, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj)..

([22]) https://digital-strategy.ec.europa.eu/ro/factpages/cyber-resilience-act-implementation.

([23]) https://digital-strategy.ec.europa.eu/ro/library/cyber-resilience-act-implementation-frequently-asked-questions.

([24]) https://www.enisa.europa.eu/.

([25]) https://digital-strategy.ec.europa.eu/ro/policies/cra-manufacturers.

([26]) Hernandez Ramos, J.L., Karopoulos, G., Nai Fovino, I., Spigolon, R., Sportiello L., Steri, G., Gorniak, S., Magnabosco, P., Atoui, R., Crippa Martinez, C., Cyber Resilence Act Requirements Standards Mapping (Cartografierea standardelor și a cerințelor privind Regulamentul privind reziliența cibernetică), Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2024, https://data.europa.eu/doi/10.2760/905934, JRC137340.

Stocarea și prelucrarea datelor referitoare la instalațiile de energie din surse regenerabile din afara Spațiului Economic European (SEE) pot, în anumite condiții, să reprezinte potențiale amenințări la adresa securității instalației și a sistemului în ansamblu și să contravină abordării în materie de gestionare a riscurilor descrise la articolul 5 din Regulamentul de punere în aplicare. Prin urmare, Regulamentul de punere în aplicare prezintă două cazuri în care ofertanții trebuie să se asigure că datele nu sunt stocate sau prelucrate în afara SEE:

1. dacă ofertantul face obiectul unei jurisdicții dintr-o țară terță care impune ofertantului să raporteze autorităților informații privind vulnerabilitățile software sau hardware, chiar înainte ca vulnerabilitățile respective să fie cunoscute ca fiind exploatate;

2. dacă ofertantul face obiectul jurisdicției unei țări terțe de pe teritoriul căreia, conform unei declarații publice în numele Uniunii sau al statului membru care desfășoară licitația, actorii care generează amenințări au desfășurat activități sau campanii cibernetice răuvoitoare.

Statele membre trebuie să identifice jurisdicțiile țărilor terțe menționate mai sus utilizând criteriile stabilite în Regulamentul de punere în aplicare. În ceea ce privește criteriul conform căruia există o declarație publică în numele Uniunii potrivit căreia actorii care generează amenințări și care își desfășoară activitatea pe teritoriul unei țări terțe au desfășurat activități sau campanii cibernetice răuvoitoare, considerentul 5 conține o trimitere la setul de instrumente pentru diplomația cibernetică ([27]), un „Cadru privind un răspuns diplomatic comun al UE la activitățile cibernetice răuvoitoare" instituit prin concluziile Consiliului din iunie 2017 (https://www.cyber-diplomacy-toolbox.com/). Considerentul clarifică, de asemenea, că statele membre ar trebui să țină seama de orice măsuri restrictive impuse de Uniune pentru a răspunde atacurilor cibernetice externe, în temeiul Regulamentului (UE) 2019/796 al Consiliului din 17 mai 2019 ([28]). Anexa la acest regulament al Consiliului conține lista țărilor terțe pentru care s-a emis acest tip de declarație. În ceea ce privește declarațiile publice în numele statului membru care efectuează licitația, statelor membre li se recomandă să se consulte cu autoritățile lor naționale responsabile cu diplomația cibernetică pentru a identifica dacă au fost adoptate declarații publice relevante și, în caz afirmativ, pentru ce aspecte.

În cazul în care este îndeplinită oricare dintre aceste două condiții, ofertanții trebuie să furnizeze un plan detaliat de securitate cibernetică care să prezinte măsurile tehnice, operaționale și organizatorice puse în aplicare pentru a se asigura că datele utilizate sau generate în activitățile lor comerciale legate de licitație sunt stocate și prelucrate în SEE și nu sunt transferate în afara SEE. Această cerință se aplică datelor referitoare la produsele și serviciile TIC utilizate în proiectul ofertantului, nu tuturor datelor generate și stocate de ofertant sau de operațiunile mai ample ale furnizorilor acestuia. Datele sunt considerate a fi stocate și prelucrate în SEE atunci când sunt stocate și prelucrate la sediul ofertantului din SEE sau pe serverele acestuia din SEE. În plus, datele stocate și prelucrate în cloud sunt considerate a fi stocate și prelucrate în SEE atunci când sunt stocate și prelucrate exclusiv în centre de date care deservesc cloudul respectiv și care sunt situate în SEE. Acest lucru este valabil și în cazul copiilor de rezervă și al sistemelor redundante de servere, care trebuie să se afle, de asemenea, în SEE.

Astfel cum se prevede în considerentul 4 din Regulamentul de punere în aplicare, instalațiile de energie din surse regenerabile se confruntă cu o paletă mare de riscuri potențiale de securitate cibernetică legate de lanțul de aprovizionare, cum ar fi coruperea gravă și neașteptată a lanțului de aprovizionare, indisponibilitatea produselor, serviciilor sau proceselor din domeniul TIC în **lanțul de aprovizionare** sau atacurile cibernetice inițiate de actori din lanțul de aprovizionare, inclusiv de infractori și actori statali rău-intenționați, deosebit de sofisticați și de perseverenți. Prin urmare, articolul 5 litera (c) din Regulamentul de punere în aplicare prevede obligația ofertanților de a asigura și demonstra, în cazul în care ofertantul se bazează pe furnizori pentru asigurarea produselor TIC utilizate în instalația de energie din surse regenerabile sau a serviciilor TIC legate de funcționarea acesteia, că furnizorii iau măsurile menționate la litera (a). În consecință, furnizorii au, de asemenea, obligația de a lua măsuri tehnice, operaționale și organizatorice adecvate și proporționale, care să reflecte principiile securității implicite și de la stadiul conceperii, pentru a asigura securitatea rețelelor și a sistemelor informatice ale instalației de energie din surse regenerabile, inclusiv măsurile enumerate la articolul 21 alineatul (2) din Directiva (UE) 2022/2555 dacă este cazul. În plus, dispozițiile articolului 5 litera (b) din Regulamentul de punere în aplicare se aplică, de asemenea, furnizorilor de produse și servicii TIC care îndeplinesc oricare dintre condițiile de mai sus, caz în care aceștia trebuie, de asemenea, să adopte măsuri pentru a se asigura că datele utilizate sau generate în activitățile lor comerciale legate de licitație sunt stocate și prelucrate în SEE și nu sunt transferate în afara SEE. Întrucât furnizorii de produse și servicii TIC nu licitează direct în cadrul licitației și sunt selectați de ofertant, va fi responsabilitatea ofertantului să se asigure că orice furnizor de produse și servicii TIC care îndeplinește oricare dintre condiții respectă, de asemenea, această obligație.

([27]) Concluziile Consiliului referitoare la un cadru privind un răspuns diplomatic comun al UE la activitățile cibernetice răuvoitoare („Setul de instrumente pentru diplomația cibernetică"), 19 iunie 2017.

([28]) Regulamentul (UE) 2019/796 al Consiliului din 17 mai 2019 privind măsuri restrictive împotriva atacurilor cibernetice care reprezintă o amenințare la adresa Uniunii sau a statelor sale membre (JO L 129 I, 17.5.2019, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/796/oj).

Acest lucru se aplică tuturor produselor TIC utilizate în instalația de energie din surse regenerabile sau serviciilor TIC legate de funcționarea acesteia. În Regulamentul (UE) 2019/881 (Regulamentul privind securitatea cibernetică), produsele TIC sunt definite ca „un element sau un grup de elemente ale unei rețele sau ale unui sistem informatic”, în timp ce serviciile TIC sunt definite ca „un serviciu care constă integral sau preponderent în transmiterea, stocarea, extragerea sau prelucrarea informației prin intermediul rețelelor și al sistemelor informatice” ([29]). Nu există o listă exhaustivă și închisă a produselor TIC și a serviciilor TIC, deoarece acestea continuă să evolueze.

Articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul de punere în aplicare prevede că: „Respectarea criteriilor menționate la articolul 5 se evaluează impunând ofertanților să prezinte un plan de securitate cibernetică a proiectului de licitație, pe care să îl actualizeze periodic pe parcursul derulării proiectului”. Cerințele specifice privind planul de securitate cibernetică, care trebuie prezentat ca dovadă a conformității în cadrul procesului de licitație, ar trebui stabilite de statul membru care organizează licitația. Planul de securitate cibernetică ar trebui să documenteze modul în care ofertantul identifică riscurile de securitate cibernetică și le gestionează, inclusiv modul în care ofertantul și, după caz, furnizorii săi pun în aplicare măsurile tehnice, operaționale și organizatorice necesare. În mod similar, nivelul de asigurare poate varia de la declarații pe propria răspundere, rapoarte sau certificate de audit ale unor părți terțe independente (de exemplu, din certificarea ISO/IEC 27.001 corespunzătoare) sau rapoarte de inspecție ale autorităților competente în materie de securitate cibernetică, printre altele.

În ceea ce privește criteriul privind controlul operațional prevăzut la articolul 5 litera (d) din Regulamentul de punere în aplicare, articolul 2 punctul 5 din acesta definește „controlul operațional” ca fiind „autoritatea de a introduce și de a pune în aplicare politici operaționale care să reglementeze activitățile, procesele și resursele cotidiene cu scopul de a asigura buna funcționare a unei instalații, în special a rețelelor și a sistemelor informatice ale acesteia”. Prin urmare, cerințele decisive pentru criteriul privind controlul operațional sunt ca (i) operatorul să aibă autoritatea de a introduce și de a pune în aplicare politici operaționale referitoare la continuarea funcționării instalației, în special în cazul unui atac cibernetic care afectează buna funcționare a unei instalații și rețeaua și sistemele informatice care sprijină instalația, și ca (ii) acest operator să fie stabilit în SEE. Următoarele exemple de „control operațional” sunt posibile abordări ale punerii în aplicare, dar nu alcătuiesc o listă exhaustivă. Abordarea aleasă va depinde de fiecare situație, de resursele disponibile, de complexitatea operațiunilor în cauză și de alți factori.

1. Pentru a exercita cel mai înalt grad de control, operatorul stabilit în SEE poate menține centre de control complet redundante, capabile să susțină operațiunile normale chiar și în cazul unei întreruperi complete a serviciului. Deși această abordare maximizează reziliența, ea presupune, de regulă, costuri operaționale mai mari.

2. O alternativă ar fi adoptarea unor politici și proceduri care să asigure o documentație adecvată, proceduri de predare, echipamente de rezervă, formarea periodică a personalului calificat și exerciții periodice pentru a asigura o preluare fără probleme a mediului și capacitatea de a aplica aceste politici și proceduri.

3. O altă opțiune este de a încheia acorduri contractuale cu furnizori alternativi, asigurându-se că aceștia dețin expertiza și capacitatea de a prelua operațiunile în cazul unei perturbări. Astfel de acorduri ar trebui să faciliteze o tranziție lină și să reducă la minimum întreruperile serviciilor.

4. În toate cazurile, ofertanții trebuie să poată demonstra că dispun de mecanisme de menținere a controlului operațional, în special în cazul unui atac cibernetic.

4.3. **Capacitatea de a realiza proiectul integral și la timp**

Criteriile de precalificare legate de capacitatea de a realiza proiectul integral și la timp sunt cerințe standard în cadrul licitațiilor pentru energia din surse regenerabile. Articolul 6 din Regulamentul de punere în aplicare enunță cele mai bune practici stabilite la nivel european. Acesta stabilește o listă de documente referitoare la ofertanți și proiecte și impune ofertanților obligația de a furniza două sau mai multe dintre documentele din lista respectivă. Este la latitudinea statelor membre să decidă două (sau mai multe) documente din listă pe care trebuie să le furnizeze ofertanții. Statele membre ar trebui să adapteze documentația necesară pentru licitație la caracteristicile licitației, cum ar fi costurile proiectului, riscurile proiectului, capacitatea proiectului, maturitatea tehnologiei, gradul de inovare impus de licitație și alte condiții de piață relevante.

([29]) Regulamentul (UE) 2019/881 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică) și privind certificarea securității cibernetice pentru tehnologia informației și comunicațiilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 526/2013 (Regulamentul privind securitatea cibernetică) (JO L 151, 7.6.2019, p. 15, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/881/oj).

4.4. **Contribuția la reziliență**

În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul privind industria „zero net”, „licitațiile contribuie la reziliență, ținând seama de proporția tehnologiilor «zero net» sau a componentelor lor specifice principale originare dintr-o țară terță care reprezintă peste 50 % din aprovizionarea cu respectiva tehnologie «zero net» specifică sau cu componentele sale specifice principale în cadrul Uniunii.”

Potrivit considerentului 9 al Regulamentului de punere în aplicare, criteriul rezilienței urmărește să asigure accesul Uniunii la o aprovizionare cu energie sigură și durabilă: (i) prin reducerea dependențelor actuale și evitarea unor noi dependențe strategice de o singură țară terță pentru aprovizionarea cu tehnologii „zero net” în domeniul energiei din surse regenerabile și cu componentele specifice principale ale acestora; și (ii) prin consolidarea capacității Uniunii de producere a tehnologiilor și componentelor respective. Acest lucru ar trebui realizat fără a periclita atingerea obiectivului obligatoriu al Uniunii privind energia din surse regenerabile pentru 2030, enunțat la articolul 3 alineatul (1) din Directiva (UE) 2018/2001.

Pentru atingerea acestui obiectiv, articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare se bazează pe lista produselor finite și a componentelor specifice principale prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178 ([30]) și prevede trei seturi de norme care se aplică în trei scenarii diferite ([31]):

1. **Comisia a identificat o dependență în ceea ce privește furnizarea produselor finite ale tehnologiilor din domeniul energiei din surse regenerabile care intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”** ([32]): Statele membre trebuie să limiteze participarea la licitațiile relevante sau să atribuie puncte pe baza cerințelor legate de originea produsului finit și de un anumit număr de componente specifice principale care provin dintr-o țară terță de care Uniunea este excesiv de dependentă, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(f) din Regulamentul de punere în aplicare. În plus, articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare stabilește limite privind originea anumitor componente strategice esențiale identificate pe baza valorii lor tehnologice și a rolului lor central în securitatea aprovizionării cu energie și în lanțul de aprovizionare cu tehnologii specifice care contribuie la obiectivul zero emisii nete. Aceste cerințe au fost stabilite ținând seama de circumstanțele și caracteristicile specifice ale diferitelor tehnologii din domeniul energiei din surse regenerabile care intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”, cum ar fi disponibilitatea unor surse alternative de aprovizionare, o capacitate de producție suficientă la nivel mondial, nivelul de maturitate și rata de implementare a tehnologiei, impactul diversificării asupra lanțurilor de aprovizionare și costurile totale.

   Articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul de punere în aplicare prevede că, „în plus față de condițiile menționate la primul paragraf, peste 85 % din aprovizionarea în Uniune cu una sau mai multe componente specifice principale provine dintr-o singură țară terță, statele membre permit ca participarea la licitație să fie deschisă sau punctele să fie atribuite numai ofertelor în care, pentru cel puțin una dintre aceste componente specifice principale, cantitatea de componentă respectivă care provine din țara terță în cauză nu depășește 85 %”. Această cerință are scopul de a-i împiedica pe ofertanți, atunci când aleg componentele pe care le achiziționează din afara țării de dependență, să opteze în mod sistematic pentru componente cu un grad de dependență foarte ridicat (peste 85 %) și să se concentreze exclusiv pe diversificarea componentelor cu un nivel scăzut de dependență. Ofertanții nu sunt obligați să respecte această cerință pentru toate componentele pentru care există o dependență de peste 85 %, ci numai pentru cel puțin una dintre acestea (și anume dacă există două sau mai multe componente cu o dependență atât de mare, ofertanții pot alege să respecte această cerință numai pentru una dintre ele). Dacă, prin respectarea cerințelor prevăzute la articolul 7 alineatul (1) primul paragraf, ofertantul diversifică deja oferta pentru cel puțin o componentă pentru care Uniunea Europeană are o dependență de peste 85 %, se consideră, de asemenea, că al doilea paragraf a fost respectat. De exemplu, în cazul în care un ofertant cu un proiect privind energia solară

([30]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178 al Comisiei din 23 mai 2025 de stabilire a normelor pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2024/1735 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista produselor finite bazate pe tehnologie „zero net” și a componentelor specifice principale ale acestora în scopul evaluării contribuției la reziliență (JO L, 2025/1178, 18.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/1178/oj).

([31]) O diagramă pentru aplicarea acestor norme este prevăzută în anexa la prezenta comunicare.

([32]) Peste 50 % din aprovizionarea în Uniunea Europeană dintr-o singură țară terță sau cel puțin 40 % din aprovizionarea în Uniunea Europeană dintr-o singură țară terță, cu o creștere medie de cel puțin 10 puncte procentuale timp de doi ani consecutivi. Cea mai recentă comunicare: Comunicarea Comisiei (UE) 2025/9034 din 18 iunie 2025 (JO C, C/2025/3236, 18.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/3236/oj).

fotovoltaică utilizează un sistem fotovoltaic cu celule care nu sunt originare dintr-o țară terță de care depinde Uniunea Europeană, iar Comisia a constatat în comunicarea sa privind cotele de aprovizionare aferente mai multor țări terțe ([33]) că cota de aprovizionare cu celule fotovoltaice dintr-o singură țară terță este mai mare de 85 %, oferta respectă, de asemenea, articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf ([34]).

2. **Comisia nu a identificat o dependență pentru furnizarea produselor finite ale tehnologiilor din domeniul energiei din surse regenerabile care intră în domeniul de aplicare al articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net", dar a identificat o dependență pentru una sau mai multe dintre componentele lor specifice principale:** Statele membre trebuie să limiteze participarea la licitație sau să atribuie puncte numai ofertelor în care cantitatea fiecăreia dintre componentele specifice principale originare din țara terță respectivă nu depășește 50 %. Această limită ar trebui măsurată la nivel de proiect, și nu la nivelul produsului finit unic. De exemplu, dacă, în temeiul articolului 7 alineatul (2), ofertanții trebuie să se asigure că cel mult de 50 % dintr-o anumită componentă eoliană provine din țara față de care există o dependență, ofertantul va respecta această cerință dacă jumătate dintre turbinele sale eoliene nu utilizează componenta respectivă provenind din țara terță de dependență, dar cealaltă jumătate o utilizează. În mod alternativ, dacă fiecare produs finit conține mai mult de o astfel de componentă, iar componentele respective sunt identice, ofertantul poate decide ca fiecare turbină eoliană să conțină unele componente originare din țara terță de dependență, iar altele, nu. Condiția esențială pentru respectarea articolului 7 alineatul (2) este ca maximum 50 % din totalul componentelor relevante utilizate în cadrul proiectului să provină din țara de dependență.

Articolul 7 alineatul (2) al doilea paragraf oferă statelor membre flexibilitatea de a adopta cerințe mai puțin stricte atunci când ponderea aprovizionării cu componente specifice originare dintr-o singură țară terță depășește 85 % din aprovizionarea totală a Uniunii Europene. În acest caz, se consideră că nivelul de dependență de o singură țară terță este atât de ridicat, încât o aplicare strictă a criteriului rezilienței ar putea periclita securitatea aprovizionării cu componenta respectivă. Prin urmare, statele membre pot decide să stabilească o limită maximă mai mare, de până la 85 %, pentru componentele care provin din țara terță de dependență. Această limită maximă a fost aleasă pentru a preveni ca o limită mai mare – mai apropiată de 100 % – să facă ca dispoziția să devină ineficientă și, de asemenea, pentru a permite diversificarea treptată. În acest sens, trebuie reamintit considerentul 9 din Regulamentul de punere în aplicare, care invită autoritățile de licitație, atunci când decid dacă să aplice reziliența drept criteriu de precalificare sau de atribuire „să țină seama de nivelul de dependență al Uniunii de o țară terță pentru respectiva tehnologie «zero net» sau pentru componenta sa specifică principală, de disponibilitatea unor surse alternative de aprovizionare și de impactul pe care l-ar putea avea aplicarea rezilienței drept criteriu de precalificare și nu de atribuire asupra aprovizionării cu respectiva componentă specifică principală".

3. **În cazul energiei eoliene onshore, al energiei eoliene offshore și al electrolizoarelor, Comisia nu a stabilit că un volum de peste 50 % din aprovizionarea în Uniune cu produsul finit relevant bazat pe tehnologie „zero net" sau de peste 40 %, în cazul unei creșteri medii de cel puțin 10 puncte procentuale pe parcursul a doi ani consecutivi, provine dintr-o singură țară terță:** Cerințele de la articolul 7 alineatul (1) se aplică licitațiilor pentru tehnologiile respective în ceea ce privește produsele finite și componentele specifice principale ale acestora originare din China. Conformitatea cu articolul 7 alineatul (3) va fi asigurată dacă cel puțin 75 % din produsele finite care fac parte din ofertă îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) în ceea ce privește produsele finite și componentele specifice principale ale acestora originare din China. De exemplu, un proiect de energie eoliană

([33]) COMUNICARE A COMISIEI prin care se furnizează informații actualizate pentru determinarea ponderilor stocului Uniunii Europene de produse finite și de componente specifice principale ale acestora care provin din diferite țări terțe în temeiul Regulamentului (UE) 2024/1735 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii zero net (Regulamentul privind industria zero net) (JO C, C/2025/3236, 18.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/3236/oj).

([34]) Un exemplu de criteriu de eligibilitate în materie de reziliență pentru tehnologia fotovoltaică pentru anul 2026:
„În special, produsele finite și principalele componente specifice ale instalației enumerate în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178 nu pot fi asamblate sau produse, în funcție de tip, într-o țară terță pentru care Comisia a stabilit, în temeiul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul privind industria «zero net», că peste 50 % din aprovizionarea în Uniune cu produse finite provine dintr-o singură țară terță sau că aprovizionarea în Uniune cu produse finite originare dintr-o singură țară terță a crescut în medie cu cel puțin 10 puncte procentuale timp de doi ani consecutivi și atinge cel puțin 40 % din aprovizionarea în Uniune și, în special:
(a) modulul fotovoltaic nu este asamblat în țara terță în cauză;
(b) celulele fotovoltaice nu provin din țara terță respectivă;
(c) invertoarele nu provin din țara terță respectivă;
(d) cel puțin una dintre celelalte componente specifice principale incluse în lista din anexa la Regulamentul (UE) 2025/1178 nu provine din țara terță respectivă."

onshore care participă la o licitație supusă aplicării articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net” și care are în vedere instalarea a 100 de turbine eoliene ar trebui să se angajeze ca cel puțin 75 dintre aceste turbine să respecte cerințele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (b), prin neincluderea produsului finit și a mai mult de trei componente specifice principale originare din China. Sistemele cu acționare directă (inclusiv generatoarele) și/sau sistemele cu multiplicator (inclusiv generatoarele) nu pot fi incluse în componentele specifice principale originare din China ([35]).

Motivul care stă la baza acestei reguli este faptul că, în cazul acestor tehnologii, există un risc semnificativ de creștere a dependenței de importurile din China, ceea ce ar putea periclita securitatea aprovizionării Uniunii Europene. Această concluzie se bazează pe tendințele actuale și preconizate ale cererii și ofertei pentru aceste tehnologii la nivel mondial și la nivelul UE, precum și pe faptul că capacitatea de producție a Chinei depășește 50 % din producția mondială, iar producția sa preconizată depășește semnificativ obiectivele sale și cererea previzibilă la nivel intern. A fost necesar să se ia măsuri pentru atingerea obiectivului de politică publică de reducere a riscurilor asociate dependențelor ridicate, prin diversificarea surselor de aprovizionare într-un sector de importanță strategică.

Articolul 7 alineatul (3) nu aduce atingere aplicării articolului 7 alineatul (2) în cazul energiei eoliene onshore, al energiei eoliene offshore și al electrolizoarelor, atunci când ponderea aprovizionării uneia dintre componentele lor specifice principale care provin dintr-o singură țară terță depășește pragurile stabilite la articolul 7 alineatul (2) primul paragraf.

Este important să se clarifice că articolul 7 prevede armonizarea deplină a: (i) cerințelor privind numărul maxim de componente care pot proveni dintr-o țară terță de care Uniunea Europeană este excesiv de dependentă sau în cazul căreia există un risc semnificativ de creștere a nivelului de dependență; și (ii) componentelor strategice esențiale. Aceasta înseamnă că, pentru produsele finite bazate pe tehnologia „zero net” și componentele specifice principale care intră sub incidența articolului 26 din Regulamentul privind industria „zero net”, statele membre nu pot stabili numere diferite sau identifica componente strategice esențiale diferite pentru a îndeplini cerințele minime prevăzute la articolul 7. În limitele prevăzute la articolul 7, ofertanții ar trebui să își mențină flexibilitatea de a alege componentele ([36]) pe care intenționează să le obțină din țara terță de care Uniunea Europeană este excesiv de dependentă sau în legătură cu care există un risc semnificativ de creștere a nivelului de dependență, iar statele membre nu pot limita această flexibilitate.

Cu toate acestea, în cazurile în care reziliența este utilizată drept criteriu de atribuire în cadrul licitațiilor, statele membre își păstrează posibilitatea și sunt încurajate să promoveze o mai mare diversificare în afara unei țări de care Uniunea Europeană este excesiv de dependentă și să depășească cerințele minime prevăzute la articolul 7, acordând punctaje mai mari ofertanților care depășesc aceste cerințe minime prin intermediul unor criterii de atribuire suplimentare. În practică, statele membre care au stabilit cerințe minime sub formă de criterii de atribuire aliniate la articolul 7 din Regulamentul de punere în aplicare au posibilitatea de a face aceste cerințe mai ambițioase prin adăugarea unor criterii de atribuire suplimentare, în ceea ce privește o serie de componente specifice principale suplimentare, la cerințele minime. De exemplu, în cadrul unei licitații pentru implementarea energiei eoliene onshore, un stat membru ar putea decide să atribuie un anumit număr de puncte ofertanților care respectă cerințele minime de la articolul 7 alineatul (1) litera (b) (cel mult trei componente specifice principale provin din țara terță de dependență) și să acorde puncte suplimentare ofertanților care respectă cerințe mai stricte (de exemplu, cel mult două componente provin din țara terță de dependență). În acest sens, în ceea ce privește cerința minimă, statele membre nu pot stabili numere diferite și nici nu pot identifica componente strategice esențiale diferite pentru a îndeplini aceste cerințe mai ambițioase.

La fel ca în cazul tuturor criteriilor nelegate de preț prevăzute la articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul privind industria „zero net”, statele membre pot combina aplicarea criteriilor de precalificare și de atribuire, inclusiv a celor pentru reziliență, pentru a îndeplini cerințele minime stabilite la articolul 7. De exemplu, un stat membru ar putea decide ca cerințele privind numărul maxim de componente originare din țara terță față de care Uniunea Europeană prezintă un nivel

([35]) Un exemplu de criteriu de eligibilitate privind reziliența pentru tehnologia eoliană offshore pentru 2026:
„În cererea sa, solicitantul trebuie să se angajeze să își diversifice sursele de aprovizionare, interzicând, pentru cel puțin 75 % dintre turbinele eoliene din cadrul proiectului, achiziționarea de produse din Republica Populară Chineză în cazul:
— turbinelor eoliene offshore (= produs finit) și
— generatoarelor (= componenta specifică principală obligatorie) și
— altor trei componente specifice principale, la alegerea solicitantului, dintre cele nouă componente specifice principale ale turbinei eoliene. Lista celor nouă componente specifice principale pentru turbinele eoliene este prevăzută în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178 al Comisiei din 23 mai 2025.
În plus, în cererea sa, solicitantul trebuie să se angajeze că maximum 85 % dintre magneții permanenți ai proiectului vor proveni din Republica Populară Chineză.”

([36]) Din cadrul listei produselor finite și a principalelor componente specifice, prevăzută în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/1178.

excesiv de dependență să fie aplicate drept criterii de precalificare, în timp ce cerințele privind originea componentelor strategice esențiale să fie aplicate drept criterii de atribuire [de exemplu, cel mult trei componente specifice principale ale energiei eoliene onshore pot proveni din țara terță de dependență și se acordă puncte de atribuire în cazul în care sistemele cu acționare directă (inclusiv generatoarele) și/sau sistemele cu multiplicator (inclusiv generatoarele) nu provin din țara terță respectivă]. Potrivit aceleiași logici, atunci când se aplică articolul 7 alineatul (2), statele membre pot decide să aplice reziliența drept criteriu de precalificare pentru una sau mai multe componente și drept criteriu de atribuire pentru una sau mai multe alte componente, de exemplu pentru a ține seama de disponibilitatea aprovizionării cu anumite componente și de posibilul impact asupra costurilor al aplicării rezilienței drept criteriu de precalificare, și nu drept criteriu de atribuire. Cu toate acestea, ar trebui remarcat faptul că statele membre nu pot împărți aplicarea unei singure cerințe minime în mai multe criterii care combină criterii de precalificare și criterii de atribuire, de exemplu prin stabilirea, pentru o licitație privind energia eoliană offshore, a unui criteriu de precalificare conform căruia cel mult două componente specifice principale pot proveni din țara terță față de care Uniunea Europeană prezintă un nivel excesiv de dependentă și a unui criteriu de atribuire similar pentru alte două componente specifice principale, deoarece articolul 7 alineatul (1) litera (c) prevede că „cel mult patru componente specifice principale provin din țara terță respectivă”.

La fel ca în cazul tuturor celorlalte criterii nelegate de preț și astfel cum se prevede la articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare, ofertanții trebuie să se angajeze să respecte cerințele de reziliență la momentul ofertei sau mai devreme, în timp ce conformitatea efectivă poate fi demonstrată la un moment ulterior. Autoritățile relevante au libertatea de a decide când vor verifica respectarea efectivă a cerințelor, care poate avea loc în momente diferite pe întreaga durată de viață a proiectului. La stabilirea cerințelor pentru a demonstra conformitatea cu criteriile de reziliență, ar fi important ca statele membre să țină seama de timpul îndelungat de execuție a majorității proiectelor din domeniul energiei din surse regenerabile, precum și de dificultatea ofertanților și producătorilor de a afla cu mult timp în avans de la ce furnizor își vor procura produsele finite și componentele specifice principale, în parte din cauza variabilității lanțului global de aprovizionare și a cererii pentru anumite produse și componente. Prin urmare, ar fi dificil pentru ofertanți să demonstreze conformitatea cu cerințele de reziliență la momentul ofertei, care, în special în cazul proiectelor mari și complexe, precedă adesea punerea efectivă în funcțiune a proiectului cu mai mulți ani.

În ceea ce privește demonstrarea conformității cu criteriul de reziliență, articolul 16 alineatul (5) din Regulamentul de punere în aplicare prevede că „[r]espectarea criteriilor menționate la articolul 7 se evaluează impunând ofertanților să prezinte documente vamale în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului, dacă sunt disponibile, și alte documente relevante care să demonstreze originea sau locul de asamblare a tehnologiei «zero net» sau a componentelor specifice principale, inclusiv facturi sau orice alte mijloace”. Regulamentul (UE) nr. 952/2013 stabilește normele și procedurile pentru operațiunile vamale în cadrul UE, care includ conceptul de reguli de origine pentru a identifica locul de origine al unui produs. Regulile de origine nepreferențiale sunt indicate în „Tabelul cu lista de reguli care conferă origine nepreferențială produselor (urmând clasificarea în NC) al Comisiei Europene”. Anexa I la orientările pentru articolul 28 ([37]) ilustrează rubricile din Sistemul armonizat asociate tehnologiilor „zero net” care sunt cele mai relevante pentru articolul 26, precum și pentru articolul 28 din Regulamentul privind industria „zero net”. Aceste rubrici pot fi corelate cu tabelul Comisiei Europene pentru a stabili regulile de origine nepreferențiale aplicabile în temeiul Codului vamal al Uniunii. Ofertanții ar trebui să furnizeze declarații vamale ca documentație principală pentru a demonstra conformitatea cu criteriul rezilienței.

În ceea ce privește originea nepreferențială, se aplică principiul liberei dovezi, ceea ce implică faptul că o gamă largă de documente și dovezi fiabile pot fi utilizate pentru a dovedi locul de fabricație sau de asamblare a unui produs, astfel cum este declarat în declarațiile vamale. Aceste documente ar putea include facturi, numere de identificare a produsului, numere de serie sau coduri, plăcuțe de identificare, certificate de origine, conosamente și alte documente de transport, liste de materiale, declarații ale furnizorilor, note de livrare, contracte cu furnizorii, certificate de inspecție în fabrică sau sisteme de execuție a producției. Deși ar putea fi necesar să se verifice contribuția la reziliență pentru fiecare componentă specifică principală a unui produs finit bazat pe tehnologie „zero net” (la diferite niveluri ale lanțului său valoric), declarațiile vamale furnizează doar informații cu privire la originea componentelor specifice principale importate în UE, nu și cu privire la alte componente specifice principale, de exemplu cele de la un nivel ulterior al lanțului valoric sau cele produse în UE.

([37]) Comunicarea Comisiei – Orientări privind punerea în aplicare a articolului 28 din Regulamentul (UE) 2024/1735 de stabilire a unui cadru de măsuri pentru consolidarea ecosistemului european de producere de tehnologii „zero net” și de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1724 (JO C, C/2026/123, 7.1.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2026/123/oj).

Din acest motiv, articolul 16 alineatul (5) din Regulamentul de punere în aplicare prevede că documentele vamale trebuie să fie furnizate, dacă sunt disponibile, și pot fi completate de alte documente relevante care să demonstreze originea sau locul de asamblare a produselor finite bazate pe tehnologie „zero net” și a componentelor specifice principale în conformitate cu regulile lor de origine nepreferențiale. De exemplu, în cazul unui modul fotovoltaic, declarația vamală furnizează informații numai cu privire la originea modulului fotovoltaic în sine. Pentru a determina originea componentelor specifice principale de bază (și anume sticla solară, celulele fotovoltaice, plachetele fotovoltaice, lingourile de siliciu de calitate fotovoltaică și polisiliciul de calitate fotovoltaică), sunt necesare alte documente dintre cele enumerate mai sus. Articolul 16 alineatul (5) menționează facturile ca posibil document justificativ care ar putea fi utilizat în acest scop. Cu toate acestea, statele membre pot solicita alte documente în cazul în care acestea furnizează informații fiabile care fac legătura între produse și locul lor de fabricație sau de asamblare. Aceste documente ar putea include numere de identificare a produsului, numere de serie sau coduri, plăcuțe de identificare, certificate de origine, conosamente și alte documente de transport, liste de materiale, declarații ale furnizorilor, note de livrare, contracte cu furnizorii, certificate de inspecție în fabrică sau sisteme de execuție a producției. În cazul în care un ofertant nu prezintă un document relevant care să demonstreze originea sau locul de asamblare al unui produs finit sau al unei componente specifice principale, statele membre trebuie să considere în mod automat că respectivele produse finite sau componente specifice principale provin dintr-o țară de care UE este foarte dependentă sau sunt asamblate într-o astfel de țară.

În cazul în care sunt necesare modificări ale furnizorilor în timpul punerii în aplicare a proiectului, aceștia ar trebui să respecte criteriile stabilite în licitația inițială în care a fost selectată oferta. De exemplu, în cazul în care au fost aplicate criteriile de reziliență, înlocuirea componentelor unui proiect ar trebui să fie permisă numai dacă acestea respectă contribuția la reziliență, astfel cum a fost stabilită inițial. Excepțiile de la această regulă ar trebui să se aplice numai dacă respectarea criteriilor de licitație ar duce la incompatibilități tehnice.

4.5. **Contribuția la durabilitate**

În conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul privind industria „zero net”, statele membre ar trebui să evalueze contribuția licitațiilor la durabilitate prin examinarea durabilității ofertelor din punctul de vedere al mediului sau a contribuției acestora la inovare sau la integrarea sistemului energetic.

4.5.1. *Durabilitatea mediului*

Contribuția unei licitații la durabilitate poate fi evaluată prin stabilirea unor criterii de durabilitate ecologică nelegate de preț care evaluează impactul asupra climei și a mediului. Aceste criterii trebuie să depășească cerințele minime stabilite de legislația aplicabilă, inclusiv de legislația națională și a UE. Astfel cum se clarifică în considerentul 16 din Regulamentul de punere în aplicare, statele membre pot, atunci când elaborează criterii de durabilitate din punctul de vedere al mediului, să aplice unul sau mai multe dintre criteriile de durabilitate din punctul de vedere al mediului stabilite în Regulamentul de punere în aplicare sau alte criterii pe care le consideră relevante. În cazul în care statele membre aleg să aplice criteriile elaborate în Regulamentul de punere în aplicare, acestea trebuie să urmeze metodologia stabilită în regulament.

În ceea ce privește amprenta de carbon, în prezent nu există metodologii obligatorii armonizate la nivelul Uniunii pentru tehnologiile care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului de punere în aplicare. Comisia a anunțat că va depune eforturi pentru a simplifica și armoniza metodologiile de contabilizare a carbonului ([38]). Ca parte a Regulamentului de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică pentru produsele sustenabile ([39]), Comisia ar putea lucra la informații referitoare la indicatorii de mediu privind ciclul de viață, cum ar fi amprenta de carbon. Acest lucru ar fi diferit de cerințele de etichetare energetică și de alți indicatori ai durabilității mediului, cum ar fi posibilitatea de reciclare.

Între timp, Regulamentul de punere în aplicare oferă informații cu privire la principiile pe care ar trebui să le urmeze o astfel de evaluare a amprentei de carbon (pe baza evaluării ciclului de viață – ECV) – în ceea ce privește cerințele de transparență și de calitate a datelor. De asemenea, ar trebui să se asigure că amprenta de carbon acoperă o serie de etape ale ciclului de viață. Întrucât disponibilitatea și fiabilitatea datelor pentru a acoperi toate etapele ECV pot varia, acest lucru ar trebui luat în considerare atunci când se stabilesc limitele sistemului și ipotezele pentru amprenta de carbon ([40]).

([38]) Comunicarea „Pactul pentru o industrie curată: O foaie de parcurs comună pentru competitivitate și decarbonizare”. [COM(2025) 85].

([39]) Regulamentul (UE) 2024/1781 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2024 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică pentru produsele sustenabile, de modificare a Directivei (UE) 2020/1828 și a Regulamentului (UE) 2023/1542 și de abrogare a Directivei 2009/125/CE (JO L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj).

([40]) Recomandarea (UE) 2021/2279 a Comisiei poate fi considerată o referință relevantă pentru datele și orientările specifice dezvoltării.

4.5.2. *Inovarea*

Criteriul inovării are ca scop să garanteze că, atunci când inovarea este integrată într-o licitație, proiectele câștigătoare demonstrează o îmbunătățire concretă față de stadiul actual al tehnologiei. Recunoscând faptul că inovarea poate avea diverse de efecte, Regulamentul de punere în aplicare nu impune restricții cu privire la domeniile în care ar trebui să aibă loc această inovare. În schimb, zonele respective vor fi marcate în cursul procesului de proiectare a licitațiilor, pe baza obiectivelor specifice în materie de inovare stabilite de statele membre care organizează licitația. Regulamentul de punere în aplicare face distincție între licitațiile axate exclusiv pe inovare și licitațiile care includ unele aspecte inovatoare, dar se axează în principal pe implementare. Regulamentul de punere în aplicare impune astfel obligații diferite, în funcție de natura inovației urmărite.

4.5.3. *Integrarea sistemului energetic*

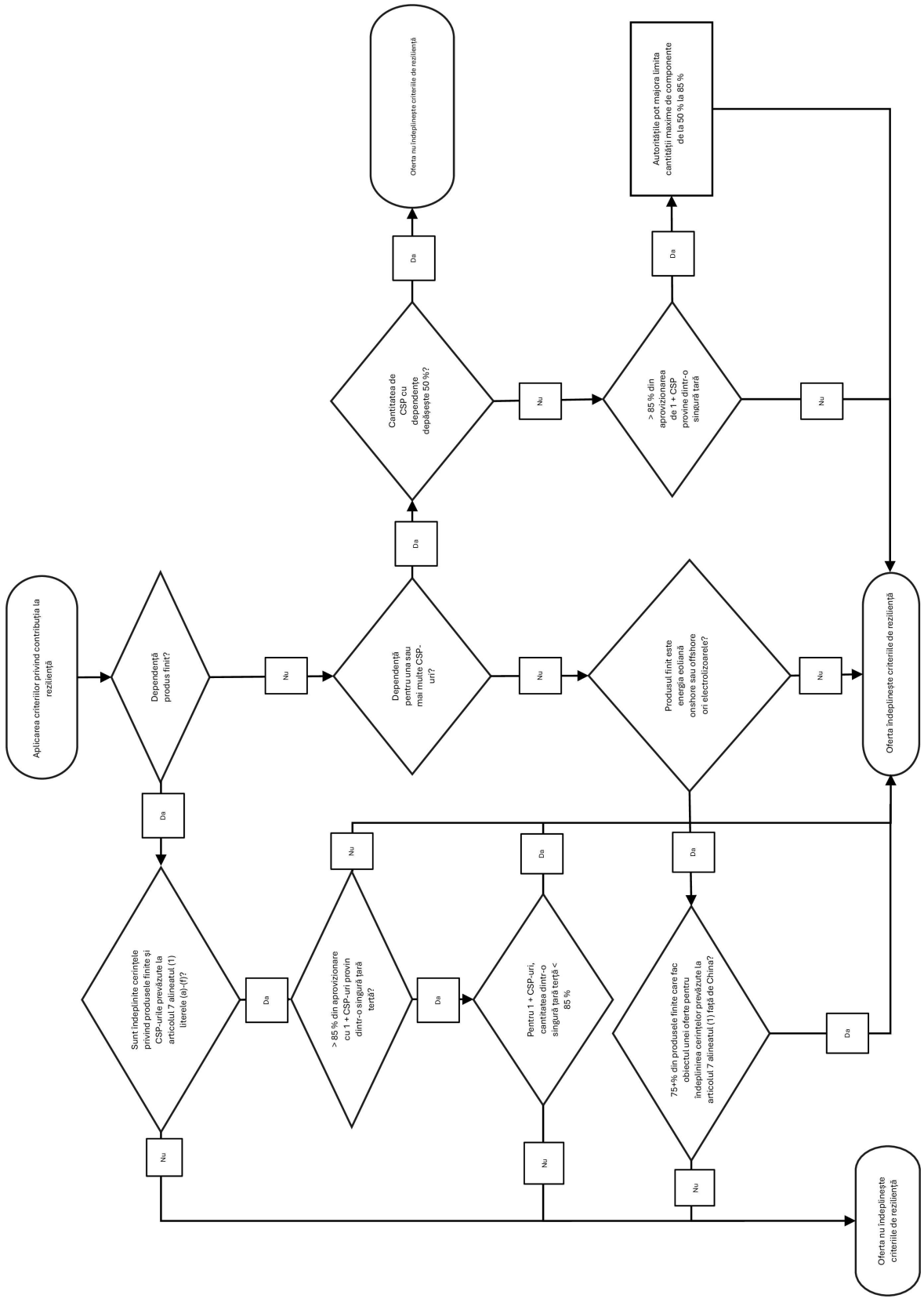
„Integrarea sistemului energetic”, astfel cum este definită în Regulamentul privind industria „zero net”, se referă la creșterea integrării energiei din surse regenerabile în sistemul de energie electrică și la atingerea eficienței la nivel de sistem, inclusiv în ceea ce privește purtătorii de energie, infrastructurile și sectoarele cererii. Obiectivul general al integrării sistemului energetic este de a furniza servicii energetice fără combustibili fosili, flexibile, fiabile și eficiente din punctul de vedere al utilizării resurselor, la cel mai mic cost posibil.

Regulamentul de punere în aplicare stabilește criterii nelegate de preț pentru integrarea sistemului energetic în licitațiile pentru energia din surse regenerabile, pentru a contribui la reducerea costurilor sistemului energetic prin abordarea impactului funcționării proiectelor privind energia din surse regenerabile asupra sistemului. Contribuția ofertelor la integrarea sistemului energetic ar trebui evaluată în funcție de capacitatea lor de a contribui la reducerea nevoilor sistemului, pe baza a trei dimensiuni: (1) flexibilitatea temporală, (2) impactul amplasării și (3) conexiunile între purtătorii de energie.

Articolul 15 urmărește să asigure luarea în considerare a tuturor celor trei dimensiuni, nu doar a flexibilității temporale, de exemplu. Motivul este că, din perspectiva integrării sistemului energetic, toate dimensiunile sunt interdependente, ceea ce face dificilă separarea lor. Deși impune ca toate cele trei dimensiuni să fie luate în considerare la conceperea unei licitații, Regulamentul de punere în aplicare nu prevede obligația ca toate acestea să fie puse în aplicare ca parte a criteriului nelegat de preț al integrării sistemului energetic.

ANEXA 1

Diagrama criteriilor de reziliență

ANEXA 2

Exemplu de instalații fotovoltaice conforme cu Regulamentul privind industria „zero net” în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare

Întrucât a fost identificată o dependență de aprovizionarea dintr-o singură țară terță, respectarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare este asigurată dacă:

- ✓ sistemul fotovoltaic solar nu este asamblat în țara terță în cauză;
- ✓ invertoarele fotovoltaice și celulele fotovoltaice nu provin din țara terță în cauză;
- ✓ modulele fotovoltaice nu sunt asamblate în țara terță în cauză;
- ✓ cel puțin o altă componentă specifică principală (CSP) utilizată nu provine din țara terță în cauză.

ANEXA 3:

Exemplu de turbină terestră conformă cu Regulamentul privind industria „zero net” în temeiul articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul de punere în aplicare

≥ 75 % dintre turbine trebuie să respecte articolul 7 alineatul (1) în raport cu China:

- ✓ Turbinele (produsul finit) nu provin din China
- ✓ Cel mult trei CSP-uri provin din China, fără a include sistemele de acționare/generatorul

Pentru **TOATE** turbinele: cel mult 85 % dintre magneții permanenți ai proiectului vor proveni din China [articolul 7 alineatul (2)].